JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 93
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

Special:

GEORGE R.R. MARTIN

Drumul crucii şi al dragonului

premiile **Hugo** şi **Locus**

autorul celebrei nuvele

Regii nisipurilor

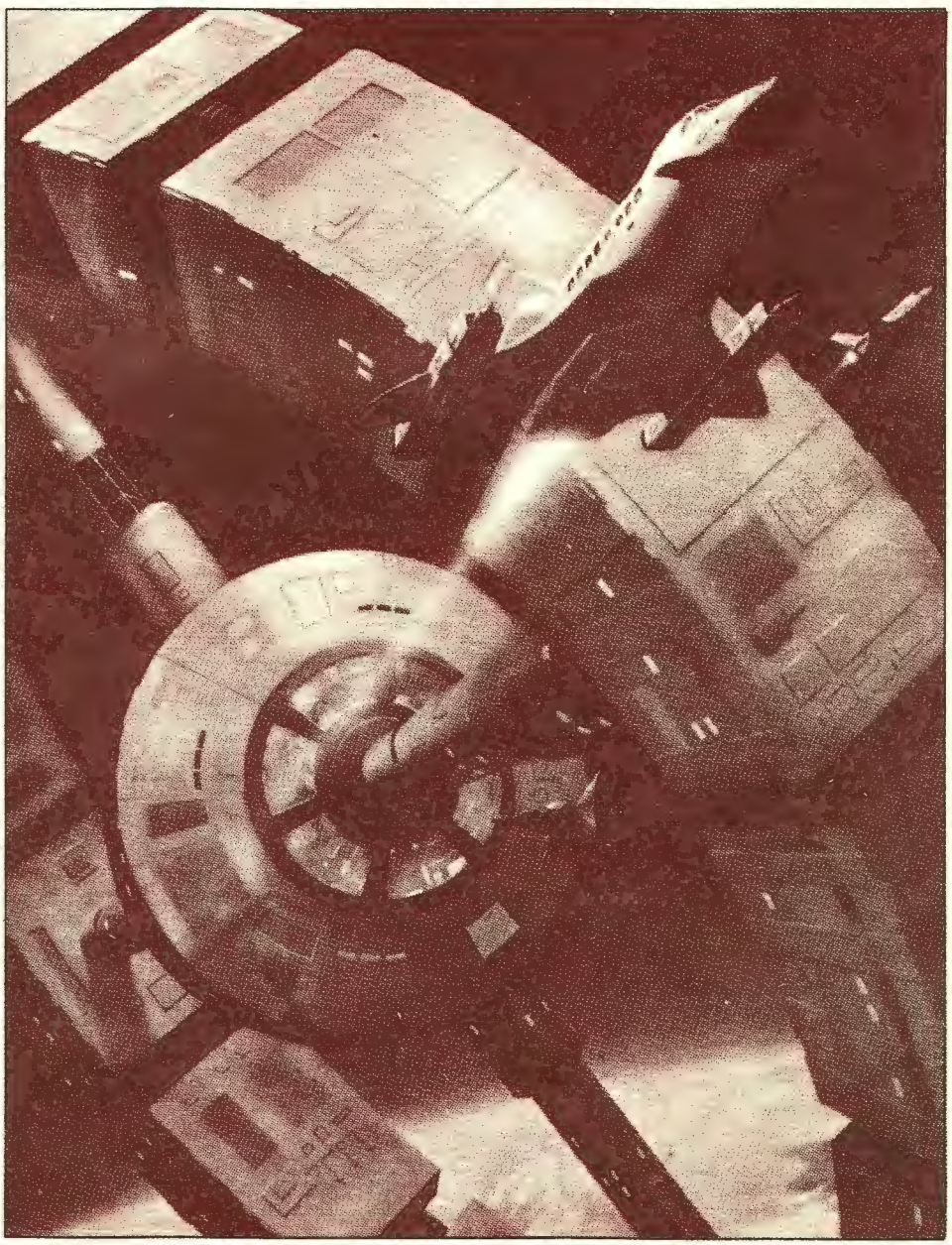

Dan Popescu
Cărţile trimestrului II

N = NOVEL; R = REPRINT;
C = COLLECTION; A = ANTHOLOGY
T=THEORY/HISTORY/CRITICISM
Gb = GAME-BOOK; p. = pages; L = Lei

NEMIRA

* Roberto Quaglia: Vagabondul interspaţial / Il Vagabondo Del Etere N 302 p. 2700 L
* K. Kurtz & D. T. Harris: Iniţiatul / The Adept N 320 p. 2200 L
* Stephen King: Christine N 494 p. 4500 L
* Norman Spinrad: Visul de fier / The Iron Dream N 315 p. 2800 L
* Philip K. Dick: Timpul dezarticulat /Time out of joint N 204 p. 1500 L
* R. Asprin & B. Fawcett: Mercenarul / Cold Cash Warrior Gb 180 p. 1500 L
* John Brunner: Răbdarea timpului / The Long Result N / R198 p. 1800 L
* W. P. Blatty: Exorcistul / The Exorcist N 318 p. 2800 L
* Mario Pensante: Ziua întunericului / Il Sole Non Tramonta N 398 p. 3500 L
* Isaac Asimov: Marginea Fundaţiei / Foundation's Edge N 410 p. 4000 L
* ***: Romanian SF Antology Nemira '94 (2 vol.) A 214 + 232 p. 4000 L
* Frank Herbert: Copiii Dunei / Children of Dune (2 vol.) N 238 + 254 p. 4300 L

SAVAS PRES

* Pierre Barbet: Distrugeţi Roma / Rome doit etre detruit N 264 p. 1500 L
* Serge Brussolo: Lacătele carnivore / Operation „Serrures carnivores" N 252 p. 1200 L
* Serge Brussolo: Carnavalul de fier / Le carnaval de fier N/R
* Sorin Ştefănescu: Şamanul / The Sorcerer / Le sorcier N 312 p. 1500 L

VALDO

* G. Benford & D. Brin: Inima cometei / Heart of the Comet N 456 p. 3500 L
* Steven Spielberg: Întîlnire de gradul trei / Close Encounters of the 3 rd Kind N 254 p. 1800 L

CLASIC

* Philip K. Dick: Invazia divină / The divine Invasion (?) N 254 p. 1300 L

TINERAMA

* Gerard Klein: Chirurgii planetari / Le reve des forets (Chirurgiens d'une planete) N 272 p. 1200 L

LARRY CART 2000

* H. G. Wells: Războiul lumilor / War of the Worlds N/R 1800 L

OVIDIU

* John Brunner: Oraşul ca un joc de şah /Squares of the City N 446 p. 3000 L

ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ

* Philip K. Dick: Loterie solară / Solar Lottery N 244 p. 1300 L
* Bogdan Ficeac: Oameni de rezervă Stock Men / Hommes de reserve N 160 p. 1500 L
* *** Almanahul ANTICIPAŢIA / ANTICIPAŢIA Almanach N 272 p. 2700 L

TEORA

* Alan Dean Foster: Star Trek N 192 p. 1990 L
* Isaac Asimov ; Eu, robotul / I, Robot C/R 224, p. 1990 L
* Isaac Asimov ; Curenţii spaţiului / Curents of Space N 224, p. 1990 L
* Isaac Asimov ; O piatră pe cer / Pebble in the Sky N/R 224, p. 1990 L
* Isaac Asimov ; Sfîrşitul Eternităţii / The End of Eternity N 204, p. 2490 L

BARICADA

* Tim Powers: Palatul mutantului / Dinner at the Deviant's Palace N 414 p. 1500 L

ELIT COMENTATOR

* R. Frankes & M. H. Wisher: Terminator 1 N 316 p. 2300 L

OLIMP

* Arthur C. Clarke: 2010: a 2-a Odisee Spaţială / 2010: Space Odissey Two N 510 p. 2500 L
* Edgar R. Burroughs: Prinţesa Marţiană / A Princess of Mars N 352 p. 1800 L
* Gene Dewese: Star Trek Noua Generaţie: Gardienii păcii / STNG: Peacekeepers N 412 p. 1900 L
* Diane Carey: STNG: Vasul fantoma / STNG: Ghostship N 352 p. 1200 L

MULTISTAR / Piatra Neamţ

* Cordwainer Smith: Lorzii Instrumentalităţii / The Best of C. Smith C 448 p. 1950 L

CRISTIAN / Craiova

* William Gibson: Neuromatul / Neuromancer N 335 p. 2700 L
* Alan Dean Foster: Star Trek log 2 N 220 p. 2200 L
* Alan Dean Foster: Alien 3 - Planeta condamnaţilor / Alien 3 N 1500 L

SEDONA / Timişoara

* Gheorghe Săsărman ; Cupa de cucută / Hemlock Cup / La coupe a cigne N 260 p. 1600 L

MARINEASA / Timişoara

* Costel Babos: Un om din Wayfalua / A Man fron Wayfalua / Un homme de C 120 p. 300 L
* Duşan Baiski: Luna şi tramvaiul 5 / La lune et le tram. 5 C 158 p. 699 L
* Silviu Genescu: T de la stîrşiT / D from enD / N de fiN C 196 p. 1500 L
* Stephane Nicot, editor: Ultimul etaj al tenebrelor / Le demier etage des tenebres A 184 p. 1950 L

DACIA / Cluj

* Mircea Oprita: Anticipaţia românească / Romanian Anticipation T 450 p. 25000 L

URANUS

* Frank Herbert: Ciuma albă / The White Plague N 574 p. 3500 L

FANTASIA

* Curt Sioudmak: Creierul lui Donovan / Donovan's Brain N 240 p. 1800 L

RAO

* A.E. Van Vogt: Destinaţia: Univers / Destination: Universe C 208 p. 2300 L

Premiile Festivalului Vladimir Colin

NUVELĂ
Cădere din Rai
Andrei Valachi

ORIGINALITATE
Mireasma tîrzie a morţii
Michael Hăulică

POVESTIRE
Spicuiri dintr-un Jurnal întrerupt
Mihaela Laura Ahmed

ACTIVITATE
Matei Donea
premiul ziarului local Timpul

NAUTILUS
Intilnirea - Liviu Surugiu
Proces - Liviu Radu

JSF
Legea Talionului generalizată
Radu Pavel Gheo
Camar
Cristina Laura Filip

HELION
Invazia de după alegeri
Liviu Radu
Fragmente pentru o posibilă istorie
Lionel Decebal Roşca

Juriul a avut următoarea componenţă: Romulus Bărbulescu, Mihail Grămescu, Ionuţ Bănuţă, Matei Donea .

Scrisoare deschisă

CĂTRE,
Consiliul Director al FNTSF

În ultima perioadă activitatea FNTSF s-a mărginit la încercări disperate de a contracara intenţiile asociaţiei noastre de a-i da o orientare demnă de numele pe care îl poartă în van de mai bine de 4 ani.

Faptul că FNTSF s-a opus promovării unor oameni competenţi în Consiliul său Director arată extrem de clar că acesta fiinţează exclusiv în scopuri de patronare şi control a mişcării SF româneşti şi nu de sprijinire a potenţialului creator existent. Mai mult: prin menţinerea încăpăţînată a domnului Sorin Repanovici în funcţia sa de conducere, alături de Mihaela Muraru Mândrea, FNTSF a dovedit că este interesat doar de practicarea turismului SF, decît de promovarea unui climat normal, absolut necesar unei federaţii care se doreşte a fi de talie cel puţin naţională.

Întrucît şi perspectivele par a fi/sînt la fel de îndoielnice, dovadă că toate propunerile de încetare a activităţii prevăzute prin statut au rămas la nivel de intenţie, ne vedem obligaţi să vă anunţăm că începînd cu data de 15 octombrie 1994 , ACSF „ Quo Vadis?" Ploieşti se retrage din FNTSF şi din funcţiile de conducere pe care le ocupă.

Preşedinte Dan Tărăcilă
Secretar Dănuţ Ivănescu

S-a înfiinţat Noua Triplă Înţelegere - Aurel Cărăşel, Mihaela Muraru Mândrea, Ştefan Ghidoveanu. Îi puteţi urmări simbăta pe Radio Tineret Stereo, dacă faceţi o mică incursiune în trecut.

Proaspătul semnatar al contractului cu Quo Vadis ? - **CICĂ** Aurelius Belei şi-a încercat pe data de 16 oct. ac talentele de spărgător de sticle la Barul Continental din Brăilă.

Cornel Secu bunul nostru prieten, coleg, fan, editor, organizator, ~~tovarăş,~~ vicepreşedinte, a iniţiat un contract cu Dino la Reşiţa pentru o rubrică în Helion . Apropo, de unde roşu în Helion?

La Reşiţa au strălucit prin lipsă machetele lui ~~Lucian Băboanu~~ Marian Coman.

DINO

JURNALUL ®

Editat de : INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI
(activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(Redactor şef)

Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Ovidiu BUFNILĂ,
George CEAUŞU,
Sebastian CORN,
Mihail GRĂMESCU,
Cristian IONESCU,
Mara POPA
M. D. PAVELESCU,
Dan POPESCU,
Petrică SÎRBU,
Isabela ION
(REDACTORI)
Marian IRIMIA,
Mihai SAMOILĂ
(FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Director administrativ : *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Steliana Neghirlă*
Corectură: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN Mariana SEBE Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director: Dan DIACONESCU
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

George RR Martin copilăreşte ca şi Bon Jovi, în New Jersey. După studii de ziaristică, urmate la Northwestern, Martin se stabileşte în Santa Fé, abandonînd profesoratul exercitat pînă atunci în Iowa.

Născut în 1948, George „Railroad" Martin cum îl alintă prietenii - debutează în 1971 cu povestirea „The Hero", publicată în Galaxy. În scurtă vreme, el devine un autor important şi prolific, cu dese contribuţii la principalele reviste americane consacrate genului. Această recunoaştere îi este facilitată îndeosebi de textele apărute la începutul anilor 1970 în celebrul Analog. În principal e vorba de povestirile **„Run to Starlight"**, **„With Morning Comes Mistfall"** şi nuvela **„A Song for Lya"** (Hugo 1975). Toate aceste texte îşi plasează acţiunea în ţinuturi imaginare, îndepărtate în spaţiu şi timp, fiind istorisiri romantice, delicate, uneori chiar sentimentale, dar mult mai îngrijit elaborate literar decît obişnuitele space-opera romanţioase. Multe dintre aceste creaţii timpurii au fost reunite în culegerea **A Song for Lya** (1976).

O parte din scrierile acestea timpurii prezintă un fundal conceptual comun, deşi nu suficient de elaborat pentru a forma un ciclu coerent. În afara lor se situează titluri cum ar fi **„Override"**, **„Meathouse Man"**, şi **„Nobody Leaves New Pittsburgh"**, avînd la bază tema forţei de muncă neînsufleţite (în fapt, o variaţie inteligentă pe arhi-bătătorita prezenţă a zombie-ului) - cadavre animate pe cale artificială pentru a fi utilizate ca mînă ieftină de lucru şi relativ sigură. Alte două povestiri alcătuiesc o serie mai scurtă: **„The Second Kind of Loneliness"**, şi **„Nor the Many-Colored Fires of a Star Ring"**. Majoritatea textelor datînd din mijlocul deceniului 8 sînt cuprinse în cea de-a doua culegere a lui Martin, **Songs of Stars and Shadows** (1977), unde mai pot fi întîlnite şi **„This Tower of Ashes"** şi **„Night Shift"**.

Primul roman apare tot în 1977, sub titlul **Dying of the Light**. Bazat pe o verisiune ceva mai scurtă, serializată cu un an înainte în Analog şi intitulată provizoriu **After The Festival**, romanul îi aduce scriitorului american o consacrare definitivă, odată cu elogiile criticii. privită retrospectiv, cartea îşi dezvăluie astăzi multe slăbiciuni, în special în prima parte, inutil îngreunată de o etimologie pretenţioasă, dovedind însă stăpînirea stilistică şi fluiditatea scriiturii ce aveau să creeze marca RR în anii imediat următori.

După doar trei ani, în 1980, George RR Martin îşi adjudecă simultan trei mari premii ale sf-ului american, şi anume: **„The Way of Cross and Dragon"**, şi Nebula pentru aceeaşi nuveletă, **„Sandkings"**, apărută şi la noi, în Almanahul Anticipaţia 1984, sub titlul **„Regii nisipurilor"**, în traducerea lui Ion

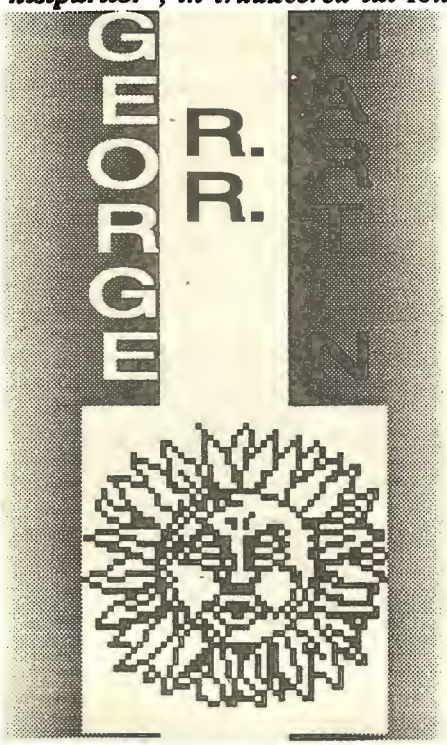

Doru Brana. **„Sandkings"** deschide totodată o nouă orientare în proza scurtă a lui Martin, precum şi o adevărată schimbare la faţă pentru universul stilistic şi tematic promovat de acesta.

Ambele texte mai-sus menţionate, laolaltă cu **„Bitterblooms"**, figurează în cuprinsul culegerii din 1982, **Sandkings**, fără îndoială un titlude referinţă absolut în scurta, dar valoroasa, bibliografie a lui Martin.

În 1981, îi apărea cel de-al doilea roman, **Windhaven**, scris în colaborare cu Lisa Tuttle şi bazat pe cele trei nuvele din serialul omonim, publicat în Analog la mijlocul anilor '70. Din 1977 şi pînă în 1982, George RR Martin editează cinci antologii dedicate autorilor propuşi în fiecare an pentru premiul John W. Campbell - acordat celui mai promiţător talent în sf - şi intitulate **New Voices**. Următoarele două romane purtînd semnătura lui Martin marchează îndepărtarea sa de sf-ul tradiţional, asta cel puţin în domeniul prozei lungi. Dacă **Fever Dream** (1982), o istorisire cu vampiri, avînd ca fundal un vapor cu zbaturi de pe fluviul Mississipi, mai păstrează o argumentaţie specifică sf-ului, în ciuda intrigii de tip horror, **The Armageddon Rag** (1983) explorează universul anilor '60 printr-o prismă horror-nostalgică, înclinînd în mod evident către fantasticul terifiant, gen în care autorul american excelează. Acest ultim roman a candidat dealtfel la World Fantasy Award 1984. Martin rămîne la fel de prolific şi în ceea ce priveşte proza scurtă, dovada constituind-o următorul palmares (selectiv): **„Nightflyers"** (1980) inclusă în antologia **Year's Best Science Fiction**, editată de Donald A, Wollheim; **„Guardians"** (1981), locul 2 la opţiunile pentru Hugo 1982; **„Unsound Variations"** (1982), înscrisă la candidaturi pentru Nebula 1982 şi Hugo 1983; **„The Monkey Treatment"** (1983), candidatură la Hugo 1984 şi cîştigătoare a premiului Locus 1984; **„Portraits of the Children"** (1985), cîştigătoare a premiului Nebula pe acelaşi an; **„The Pear-Shaped Man"** (1987), cîştigătoare a premiului Bram Stoker 1988. În 1986, George RR Martin publică o culegere **"Tuf Voyaging"** alcătuită din texte avîndu-l drept erou pe specialistul în inginerie genetică Haviland Tuf. De asemeni, editează volumul V al antologiei horror **Night Visions**, precum şi un popular ciclu de „univers comun - shared universe - (în care mai mulţi scriitori crează texte cu aceleaşi personaje şi decor comun) - **Wild Cards**, a cărui premiză e apariţia unor super-eroi cu talente dintre cele mai neobişnuite, efect al unor germeni extratereştrii. Pînă în prezent, seria în cauză a ajuns deja la a cincea parte, fără a da vreun semn de oboseală, fiind adaptată şi ca bandă desenată (comics).

Scriitor aparţinînd decadei 1975-1985, George RR Martin rămîne unul dintre cei mai interesanţi autori ai genului, oricînd capabil de surprize, oricînd o garanţie literară certă. Textele sale prezintă aspecte hard, dar şi personaje bine închegate şi stilistică elegantă. Permanenta juxtapunere între realitatea rece, dură şi romantismul uşor desuet al atmosferei conferă celor mai reuşite creaţii ale lui Martin o poziţie aparte în diversitatea sf-ului contemporan.

Cristian LĂZĂRESCU

GEORGE R.R. MARTIN

HUGO 1980

Locus 1980

– Erezie, îmi spuse el.

Apele negre ale bazinului tremurară uşor.

– Alta? am întrebat eu. Sînt atît de multe în zilele noastre.

Lordul meu Comandant fu nemulţumit de acest comentariu. Îşi schimbă poziţia cu greutate, făcînd vălurele în tot bazinul. Unul se sparse de margine şi un strat de apă se scurse pe lespezile de ceramică ale camerei de primire. Încălţările mele erau iarăşi ude. Am acceptat asta filozofic. Încălţasem cele mai proaste ghete, conştient fiind că picioarele ude sînt una dintre consecinţele inevitabile ale răspunderii la convocarea lui Torgathon Nine-Klariis Tun, bătrîn al poporului ka-Thane şi deasemenea Arhiepiscop de Vess, Cel Mai Înţelept Părinte al Celor Patru Jurăminte, Mare Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor lui Isus Christos şi consilier al Sfinţiei Sale, Papa Daryn al XXI al Noii Rome.

- Fie atîtea erezii cîte stele sînt pe cer, una singură n-ar fi mai puţin periculoasă, spuse solemn Arhiepiscopul. Fiind Cavaleri ai lui Christos, este menirea noastră să luptăm cu una şi cu toate. Şi trebuie să adaug că această nouă erezie se răspîndeşte neobişnuit de repede.

– Da, Lordul meu Comandant, am replicat. N-am vrut să fac adevăr din ea. Aveţi scuzele mele. Misiunea pe Finnegan a fost solicitantă. Am sperat să vă cer să mă învoiţi de la îndatoririle mele. Am nevoie de odihnă, un timp de meditaţie şi refacere.

– Odihnă?

Arhiepiscopul se mişcă iarăşi în bazin. Cea mai uşoară schimbare de poziţie a imensului său corp, era de ajuns ca să arunce pe podea o nouă pînză de apă. Ochii săi negri, lipsiţi de pupile mă priveau chiorîş.

– Nu părinte, mă tem că asta iese din discuţie. Calităţile şi experienţa dumitale sunt vitale pentru această nouă misiune.

Apoi tonul său de bas păru să se mai domolească întrucîtva.

– N-am avut timp să parcurg raportul dumitale despre Finnegan, spuse el. Cum ţi-au mers treburile?

– Rău, i-am zis, dar totuşi cred că vom triumfa pînă la urmă. Biserica este puternică pe Finnegan. Cînd încercările noastre de reconciliere au fost refuzate, am pus cîteva stindarde în mîinile potrivite şi am fost capabili să închidem ziarul şi facilităţile radio ale ereticilor. De asemenea, amicii noştri au înţeles că acţiunile lor legale nu duc la nici un rezultat.

– Asta nu-i rău, spuse Arhiepiscopul. Ai cîştigat o victorie considerabilă în numele Domnului.

– Au fost tulburări, Lordul meu Comandant, am spus eu. Mai mult de o sută de eretici au fost ucişi, şi doisprezece din oamenii mei. Mă tem că vor fi şi alte acte de violenţă pînă se va rezolva problema. Preoţii noştrii sînt atacaţi dacă îndrăznesc să intre în oraşul în care erezia a prins rădăcini. Conducătorii ereticilor îşi riscă viaţa dacă părăsesc acel oraş. Am sperat să evit această duşmănie, acest fel de vărsare de sînge.

– Lăudabil, însă nerealist, spuse Arhiepiscopul Totgathon.

Se uită chiorîş la mine, şi eu mi-am amintit că printre membrii rasei sale asta era un semn de iritare.

– Sîngele martirilor, continuă el, trebuie uneori vărsat, la fel ca şi sîngele ereticilor. Ce contează dacă o fiinţă îşi pierde viaţa, atîta timp cît sufletul său este salvat?

– Într-adevăr, am aprobat eu.

În ciuda iritării sale, Torgathon ar mai fi vorbit o oră dacă i s-ar fi dat ocazia.

Această perspectivă mă demoraliză. Camera de primire nu era proiectată să fie confortabilă pentru oameni, iar eu nu voiam să rămîn mai mult decît era necesar. Zidurile erau jilave şi mucegăite, aerul fierbinte, umed şi plin de mirosul de unt rînced caracteristic rasei ka-Thane. Gulerul îmi freca gîtul, asudam pe dedesuptul sutanei, picioarele îmi erau complet ude, iar stomacul începea să mi se agite. Am împins discuţia către problema curentă.

– Lordul meu Comandant, spuneţi că această nouă erezie se răspîndeşte neobişnuit de repede?

– Aşa este, zise el.

– Unde a început?

– Pe Arion, o lume la trei săptămîni distanţă de Vess. O lume populată numai cu oameni. Nu pot înţelege de ce voi, oamenii, sînteţi atît de uşor de corupt. Odată ce un ka-Thane a descoperit credinţa, tare greu o va abandona.

– Acest lucru este bine ştiut, am spus eu politicos.

N-am menţionat că numărul ka-Thanilor care descoperă credinţa este insignifiant de mic. Erau o rasă lentă, greoaie, şi cei mai mulţi din vastele lor milioane n-au manifestat interes în învăţarea altor căi decît a lor, ori în urmarea altui crez decît străvechea lor religie. Torgathon era o anomalie. Fusese printre primii convertiţi în urmă cu aproape două secole, cînd Papa Vidas L hotărîse că şi non-umanii pot servi în cler. Dată fiind durata sa de viaţă şi certitudinea de fier a credinţei sale, nu este de mirare că Torgathon a ajuns atît de departe, în ciuda faptului că mai puţin de o mie de membrii ai rasei sale l-au urmat pe calea bisericii. Îi mai rămăsese cel puţin un secol de viaţă. Fără îndoială că într-o zi avea să fie cardinalul Torgathon Tun, numai să strivească destule erezii. Aşa sînt vremurile.

– Avem puţină influienţă pe Arion, spuse Arhiepiscopul. (Braţele i se mişcau în timp ce vorbea, patru ciomege masive, din carn verde-cenuşie, ce învolburau apa, iar cilii alb murdar din jurul orificiului său respirator tremurau la fiecare cuvînt). Cîţiva preoţi, cîteva biserici, nişte credincioşi, dar nu şi puterea de a ne adresa. Ereticii deja ne depăşesc pe această lume. Mă bizui pe intelectul şi iscusinţa ta. Transformă această calamitate într-o ocazie favorabilă nouă. Această erezie este atît de palpabilă încît pot dovedi netemeinicia cu uşurinţă. Poate că unii dintre amăgiţi se vor întoarce pe calea cea dreaptă.

– Cu siguranţă, am zis eu. Şi natura acestei erezii? Ce trebuie să dovedesc?

Este un indiciu trist al propriei mele credinţe suferinde să adaug că nu-mi păsa cu adevărat. Avusesem de-a face cu prea multe erezii. Crezurile şi întrebările lor îmi reverberau în cap şi-mi tulburau visele noaptea. Cum pot să fiu sigur de propria mea credinţă? Tocmai acel edict care îmi permisese accesul lui Torgathon în cler determinase o jumătate de duzină de lumi să-l repudieze pe Episcopul De Noua Romă, iar aceia ce au urmat această cale ar găsi o erezie deosebit de urîtă în extraterestrul masiv gol, ce plutea în faţa mea şi ţinea autoritatea Bisericii în cele patru mîini mari, membranate ale sale. Creştinismul este cea mai mare religie a oamenilor, însă aceasta nu înseamnă nimic. Non-creştinii ne depăşesc cu cinci la unul şi există mult peste şapte sute de secte creştine, unele aproape la fel de mari ca Unica Biserică catolică adevărată Interstelară a Pămîntului şi a celor O Mie de Lumi. Chiar şi Daryn XXI, puternic cum e, nu este decît unul dintre cei şapte care ridică pretenţii la titlul de Papă. Credinţa mea a fost odată puternică, însă am trăit prea mult printre eretici şi atei, şi acum nici măcar rugăciunile nu-mi mai alungă îndoielile. Aşa că n-am simţit oroare - doar un brusc interes intelectual - cînd Arhiepiscopul mi-a comunicat natura ereziei de pe Arion.

– Au făcut-sfînt, îmi zise el, din luda Iscariotul.

Ca senior în corpul Cavalerilor Inchizitori comand propria mea navă spaţială, căreia i-am zis Adevărul lui Christos. Înainte să-mi fi fost repartizată, se numea Sfîntul Toma, după apostol, însă nu mi s-a părut că un sfînt notoriu pentru îndoielile sale este un patron potrivit pentru o navă destinată să lupte împotriva ereziei. Nu am nici o îndatorire la bordul Adevărului, care este deservit de şase fraţi şi surori din Ordinul Sfîntului Cristopher Călătorul şi condus de o femeie tînără pe care am angajat-o de pe o navă comercială.

Prin urmare puteam să-mi folosesc totalitatea celor trei săptămîni de călătorie de pe Vess pe Arion ca să studiez Biblia eretică, un exemplar care îmi fusese dat de asistentul cu probleme administrative al arhiepiscopului. Era o carte groasă, grea şi frumoasă, îmbrăcată în piele neagră, iar paginile ei erau decorate cu coltare de aur şi multe ilustraţii interioare spendide, pline de culoare şi intensificare holografică. O lucrătură remarcabilă, bine făcută de cineva care iubea uitata artă a creării cărţilor. Picturile reproduse înăuntru - originalele se găseau pe pereţii Casei Sfîntului luda de pe Arion - erau opere de maestru, chiar dacă blasfemice, la fel de bune ca lucrările lui Tammerwen şi RoHalliday ce dau frumuseţe Marii Catedrale a Sfîntului Ioan din Noua Romă.

În interiorul cărţii se afla un anunţ ce indica că fusese aprobată de Lukyan Judasson, primul învăţat al Ordinului Sfîntului luda Iscariotul.

Era numită Calea crucii şi a Dragonului.

Am citit-o în vreme ce Adevărul lui Christos se strecura printre stele, la început luînd notiţe ca să înţeleg mai bine erezia pe care trebuia să o înfrunt, însă mai tîrziu absorbit de stranietatea şi grotescul poveştii pe care o spunea.

Aşa am întîlnit pentru prima dată izbitoarea personalitate a sfîntului luda Iscariotul, o fiinţă omenească complicată, ambiţioasă şi, una peste alta, extraordinară.

S-a născut dintr-o desfrînată în fabulosul, străvechiul oraş-stat al Babilonului în aceiaşi zi în care Mesia se născtea în Bethlehem şi şi-a petrecut copilăria în mahalale şi mocirlă, vînzîndu-şi propriul corp cînd era nevoit să o facă, fiind codoş cînd a crescut mai mare. Ca tînăr a început să facă experimente în artele întunecate şi înainte să împlinească douăzeci de ani era un necromant priceput. Acela a fost momentul în care a devenit

Iuda Împlînzitorul-Dragonului, primul şi singurul bărbat ce a supus voinţei sale cele mai feroce creaturi ale lui Dumnezeu, marile şi înaripatele şopîrle ale focului de pe bătrînul Pămînt. Cartea prezenta o minunată pictură a lui Iuda într-o cavernă largă,rece; ochii îi sînt în flăcări în timp ce mînuieşte un bici incandescent ca să ţină în frîu un imens dragon verde-auriu. Dedesuptul braţului său se găseşte un coş din împletitură, capacul îi este un pic întredeschis, iar capetele la scară redusă a trei pui de dragon se ţesc înăuntru. Un al patrulea pui de dragon se tîrăşte pe mîneca lui, acesta este primul capitol al vieţii sale.

În al doilea este Iuda Cuceritorul, Iuda regele-Dragon, Iuda al Babilonului, Marele Uzurpator, călare pe cel mai mare dintre dragonii săi, cu o coroană de fier pe cap şi o sabie în mînă, a făcut din Babilon capitala celui mai mare imperiu, un teritoriu întins din Spania pînă în India. Cîrmuia de pe un tron în formă de dragon situat în mijlocul Grădinilor Suspendate, grădini ce fuseseră construite din ordinul său, şi acolo s-a aflat cînd l-a încercat pe Isus din Nazareth, profetul căutător de belele care fusese în faţa sa legat şi sîngerînd. Iuda nu era un om răbdător, l-a făcut pe Christos să sîngereze şi mai mult înainte să isprăvească cu EL. Şi cînd Isus n-a vrut să-i răspundă la întrebări, Iuda - disprefuitor - l-a aruncat înapoi în stradă. Însă mai întîi a pus gărzile să-i taie picioarele lui Christos.

– Vindecătorule, vindecă-ţi-le singur.

Apoi veni Pentienta, viziunea din acea noapte, şi Iuda renunţă la coroana sa, la artele întunecate şi bogăţie ca să-l urmeze pe omul pe care îl schilodise. Dispreţuit şi batjocorit de cei pe care îi tiranizase, Iuda deveni Picioarele Domnului şi vreme de un an îl purtă în spinare pe Isus pînă în colţurile îndepărtate ale regatului pe care odată îl cîrmuise. Cînd în sfîrşit Isus s-a vindecat singur, Iuda a mers lîngă el, şi începînd de atunci a fost prietenul de credinţă şi sfătuitorul lui Isus, primul şi cel mai important dintre cei doisprezece. În cele din urmă, Isus i-a dat lui Iuda harul vorbirii de la Dumnezeu, a rechemat şi a sanctificat dragonii pe care Iuda îi izgonise şi şi-a trimis discipolul într-o misiune solitară dincolo de ocean „ca să răspîndeşti Cuvîntul Meu acolo unde eu nu pot merge".

Şi a venit o vreme cînd soarele s-a întunecat la amiază şi pămîntul s-a cutremurat, iar Iuda şi-a întors dragonul cu aripi obosite şi a zburat înapoi peste mările furioase. Însă cînd a ajuns în cetatea Ierusalimului, l-a găsit pe Christos mort pe cruce.

În acel moment credinţa i s-a clătinat, iar în următoarele trei zile Marea Trîmbă a lui Iuda a fost ca o furtună pentru lumea străveche. Dragonii săi au dărîmat Templul din Ierusalim, au alungat oamenii din oraş şi, tot aşa, au distrus marile lăcaşuri ale puterii din Roma şi Babilon. Şi cînd Iuda i-a găsit pe ceilalţi doisprezece, i-a întrebat şi a aflat cum cel numit Simon-zis-Petru îl trădase pe Domnul de trei ori, l-a strangulat pe Petru cu mîinile lui şi a dat cadavrul hrană dragonilor. Apoi a trimis acei dragoni să aprindă focuri în toată lumea, ruguri funerare pentru Isus din Nazareth.

Şi cînd Isus s-a ridicat a treia zi, Iuda a plîns, însă lacrimile sale n-au putut stinge mînia lui Christos, căci prin acea trîmbă trădase toate învăţăturile Lui.

Aşa că Isus a chemat înapoi dragonii, şi ei au venit, şi pretutindeni focurile s-au stins. Apoi din pîntecele lor l-a scos pe Petru şi l-a făcut la loc şi i-a dat stăpînire asupra Bisericii.

Apoi dragonii au murit, şi aşa s-a întîmplat cu dragonii de pretutindeni, căci ei erau pecetea vie a puterii şi înţelepciunii lui Iuda Iscariotul, care păcătuise grav. Iar El i-a luat lui Iuda harul divin şi putinţa de a vindeca, pe care tot El i le dăduse, ba chiar şi lumina ochilor căci Iuda se comportase ca un orb (exista o pictură reuşită în care orbul Iuda plînge pe corpurile dragonilor-săi). Şi El i-a zis lui Iuda că veacuri întregi are să fie amintit doar ca Trădătorul şi lumea are să blesteme numele său, şi toate cele ce fusese au să fie uitate.

Dar apoi, pentru că Iuda îl iubise într-adevăr, Christos i-a dat o răsplată: o viaţă lungă, în timpul căreia să poată călători, să se gîndească la păcatele lui, să capete iertarea şi abia atunci să moară.

Şi acesta era ultimul capitol al vieţii lui Iuda Iscariotul, şi, într-adevăr, era un capitol foarte lung. Odată rege-dragon, odată prieten al lui Christos, acum el a devenit doar un orb călător, proscris şi fără de prieteni, ce rătăcea pe toate drumurile reci ale Pămîntului, trăind chiar şi după ce toate oraşele şi oamenii şi lucrurile pe care le cunoscuse muriseră. Şi Petru, primul Papă şi duşmanul său

Marian Coman, SFera, Brăila

veşnic, a răspîndit în toată lumea povestea cum Iuda îl vînduse pe Christos pentru treizeci de arginţi, încît Iuda n-a mai îndrăznit nici măcar să-şi folosească numele adevărat. Pentru o vreme şi-a zis lu'Rătăcitorul, iar după aceea a folosit multe alte nume. A trăit mai mult de o mie de ani şi a fost predicator, vindecător şi iubitor de animale şi a fost vînat şi persecutat cînd Biserica pe care o întemeiase Petru a devenit înfumurată şi coruptă. Dar a avut mult timp şi pînă la urmă a găsit înţelepciune şi înţeles, iar într-un sfîrşit Isus a venit la el pe patul de moarte, mult timp amînat şi s-au împăcat şi Iuda a plîns încă o dată. Şi înainte să moară, Christos i-a promis că va permite cîtorva oameni să-şi amintească cine şi ce fusese Iuda şi odată cu trecerea veacurilor adevărul se va răspîndi, pînă cînd minciuna lui Petru va fi izgonită şi uitată.

Aşa a fost viaţa Sfîntului Iuda Iscariotul, după cum era relatată în Calea Crucii şi a Dragonului.

Cînd am isprăvit volumul, i l-am împrumutat lui Arla-k-Bau, căpitanul Adevărului lui Christos. Arla era o femeie sfrijită, pragmatică, fără o credinţă anume, însă eu îi preţuiam părerea. Ceilalţi membri ai echipajului, bunii fraţi şi surori ai Sfîntului Cristopher, ar fi fost doar ecourile ororii religioase a Arhiepiscopului.

– Interesantă, spuse Arla cînd îmi înapoie cartea.

Am chicotit.

– Atîta tot?

Ea ridică din umeri.

– E o poveste frumoasă. Şi mai uşor de citit decît Biblia voastră, Damien, şi în acelaşi timp mai dramatică.

– Adevărat, am admis. Însă e absurdă. Un amestec nemaipomenit de dogmă, scrieri apocrife, mitologie şi superstiţie. Distractivă, da, cu siguranţă. Imaginativă, chiar, îndrăzneaţă. Însă ridicolă, nu crezi? Cum poţi accepta dragonii? Un Christos fără picioare? Petru făcut la loc după.ce fusese devorat de patru monştrii?

Rînjetul Arlei era plin de sarcasm.

– E mai prostesc decît schimbatul apei în vin, călătoria lui Christos pe valuri sau omul ce trăia în pîntecul unui peşte?

Lui Arla-k-Bau îi plăcea să mă tachineze. Fusese mare scandal cînd alesesem o ateie în funcţia de căpitan, însă era foarte bună în meseria ei şi îmi plăcea compania ei căci îmi ţinea gîndirea ascuţită. Avînd o minte bună, Arla reuşea, şi preţuiam asta mai mult decît acea supunere oarbă. Poate că ăsta era un păcat în mine.

– Există o diferenţă, am spus eu.

– Oare? ripostă ea.

Ochii ei vedeau prin măştile mele.

– Ah, Damien, recunoaşte. Ţi-a plăcut cartea asta.

Mi-am dres glasul.

– Mi-a captat interesul, am înştiinţat-o eu. Trebuia să mă justific. Ştii genul de chestii cu care am de-a face de obicei-plictisitoare deviaţiuni doctrinare, subterfugii obscure în probleme teologice ce fuseseră într-un fel exagerate, nerușinate manevre politice menite să facă din vreun episcop planetar ambiţios un nou papă sau să stoarcă vreo concesie sau alta de la Noua Romă sau Vess. Războiul nu are capăt, însă bătăliile sînt stupide şi murdare. Mă epuizează, spiritual, emoţional, psihic. După fiecare mă simt secătuit şi vinovat.

Am lovit cu degetul coperta din piele a cărţii.

– Asta este diferită. Erezia trebuie strivită, bineînţeles, însă recunosc că sînt nerăbdător să-l întîlnesc pe acest Lukyan Judasson.

– Şi lucrările de artă sînt drăguţe, spuse Arla, frunzărind paginile Căii Crucii şi a Dragonului şi oprindu-se să studieze o planşă care-ţi sărea în ochi.

Era Iuda plîngînd asupra dragonilor săi, cred. Am zîmbit văzînd că o afectase la fel de mult ca şi pe mine. Apoi m-am încruntat.

Aceasta a fost prima bănuială în legătură cu dificultăţile ce le aveam de întîmpinat.

Şi aşa a sosit Adevărul lui Christos în oraşul de portelan Ammadon de pe lumea Arion, locul unde Ordinul Sfîntului Iuda Iscariotul îşi avea Casa.

Arion era o lume plăcută, blîndă, locuită de trei secole. Populaţia ei era sub nouă milioane, Ammadon, singurul oraş adevărat, fiind căminul a două din aceste milioane. Nivelul tehnologic era mediu-înalt, însă în cea mai mare parte din importuri. Arion avea puţină industrie şi nu era o lume inovativă, poate doar din punct de vedere artistic. Artele erau destul de importante aici, înfloritoare şi vitale. Libertatea religiei era un principiu fundamental, însă Arion nu era o lume religioasă, iar majoritatea oamenilor trăiau în pioşenia vieţii laice. Cea mai populară religie era estecicismul, care cu greu putea fi considerată o religie. Mai existau şi taoişti, erikanişti, creştini adevăraţi de rit vechi şi copii ai Visătorului, plus o duzină de secte minore.

Şi în sfîrşit erau cele nouă biserici ale Unicei Credinţe Catolice Adevărate Intersteiare. Fuseseră douăsprezece. Celelalte erau acum lăcaşuri ale credinţei cu cea mai rapidă răspîndire pe Arion - Ordinul Sfîntului Iuda Iscarionul, care mai avea şi o duzină de biserici recent construite cu fondurile lor.

Episcopul de Arion era un bărbat întunecat, sever, cu părul negru, tuns scurt. N-a fost deloc fericit să mă vadă.

– Damien Har Venis! exclamă cu uimire cînd l-am vizitat la reşedinţa sa. Am auzit de dumneata, bineînţeles. Însă n-am crezut niciodată că am să te întîlnesc sau am să te găzduiesc. Numărul nostru este mic aici...

– Şi scade şi mai mult, am spus, lucru care îl preocupă pe Lordul meu Comandant, Arhiepiscopul Torgathon. Aparent sînteţi cel puţin la ananghie, Excelenţă, de vreme ce n-aţi găsit potrivit să raportaţi activitatea acestei secte de adoratori ai lui Iuda.

Păru un pic furios la auzul mustrării, însă se calmă rapid. Chiar şi un episcop se poate teme de un Cavaler Inchizitor.

– Sîntem preocupaţi, bineînţeles, zise el. Facem tot ce putem ca să combatem erezia. Dacă ai sfaturi ce ne vor ajuta, voi fi fericit să le ascult.

– Sînt Inchizitor al Ordinului Militant Al Cavalerilor lui Isus Christos, am spus tăios. Nu dau sfaturi, Excelenţă. Acţionez pentru asta am fost trimis pe Arion şi asta am să fac. Acum, spuneţi-mi ce ştiţi despre această erezie şi despre acest Prim Învăţat, Lukyan Judasson.

– Bineînţeles, Părinte Damien, începu Episcopul.

Îi făcu semn unui slujitor să ne aducă o tavă cu vin şi brînză, şi porni să rezume scurta, dar exploziva, istorie a cultului lui Iuda. Îl ascultam, lustruindu-mi unghiile de reverul stacojiu al hainei mele, pînă cînd vopseaua neagră licări strălucitor, întrerupîndu-l din cînd în cînd cu cîte o întrebare. Înainte să fi ajuns la jumătate, eram hotărît să-l vizitez personal pe Lukyan. Mi se părea cel mai bun mod de a acţiona.

Şi voiam s-o fac de la început .

Aparenţele erau foarte importante pe Arion, am dedus eu, şi am socotit necesar să-l impresionez pe Lukyan cu personalitatea şi rangul meu. Am ales cele mai bune încălţări ale mele, încălţări lucioase, manufacturate din piele moale, neagră, care nu văzuseră niciodată interiorul camerei de primire a lui Torgathon, şi un costum sever, negru, cu revere de culoarea roşului intens de Burgundia şi guler tare. La gîtul meu se afla un splendid crucifix din aur pur; acul de guler era o sabie aurie, pecetea Cavalerilor Inchizitori. Fratele Denis îmi pictă unghiile cu grijă, făcîndu-le negre ca abanosul, îmi întunecă ochii la fel de bine şi folosi o pudră albă, de calitate pentru faţa mea. Cînd m-am uitat în oglindă, m-am speriat chiar şi pe mine. Am zîmbit, însă scurt. Am stricat tot efectul.

M-am îndreptat pe jos spre Casa Sfîntului Iuda Iscariotul. Străzile din Ammadon erau largi şi spaţioase, delimitate de arbori stacojii numiţi şoapta-vîntului, ce par să şoptească secrete brizei uşoare. Sora Judith veni cu mine. Era o femeie mică, sfrijită chiar în salopeta-sutană a Ordinului Sfîntului Cristopher. Faţa îi era blîndă şi umilă, ochii mari, tineri şi inocenţi. O găsesc folositoare. Pînă acum a ucis patru oameni care încercaseră să mă atace.

Pînă şi Casa fusese construită recent. Solitară şi grandioasă, se ridica în mijlocul grădinilor cu flori mici şi strălucitoare şi mări de iarbă aurie, iar grădinile erau împrejmuite de un zis înalt. Picturi murale acopereau zidul exterior din jurul proprietăţii, cît şi faţada clădirii. Am recunoscut cîteva din Calea Crucii şi a Dragonului, şi am zăbovit puţin ca să le admir, înainte să păşesc prin intrarea principală. Nimeni n-a încercat să mă oprească. Nu erau gărzi, nici măcar un recepţioner. În interiorul proprietăţii, bărbaţi şi femei rătăceau apatici printre flori sau stăteau pe băncile de sub arboriide lemn-argintiu şi şoapta-vîntului.

Eu şi sora Judith ne-am oprit, apoi ne-am îndreptat direct către casă.

Tocmai începusem să urcăm treptele cînd un bărbat apăru din interior şi rămase să ne aştepte în pregul uşii. Era blond şi grav, cu o barbă lungă şi ţepoasă care încadra un zîmbet uşor şi purta o robă ce-i ajungea pînă la picioarele încălţate în sandale, iar pe robă erau dragoni, dragoni ce duceau silueta unui om care ţinea în mînă o cruce.

Cînd am ajuns în vîrful treptelor el se

închină în faţa mea.

– Părinte Damien Har Veris din corpul Cavalerilor Inchizitori, spuse şi zîmbetul i se lărgi. Te salut în numele lui Isus şi al sfîntului Iuda. Sînt Lukyan.

Mi-am însemnat în minte să descopăr care din oamenii Episcopului dădea informaţii Cultului lui Iuda, însă calmul nu mă părăsi. Eram Cavaler Inchizitor de mult, mult timp.

– Părinte Lukyan Mo, am spus acceptîndu-i mîna. Am întrebări pentru dumneata.

N-am zîmbit.

El o făcu.

– M-am gîndit eu, spuse.

Biroul lui Lukyan era spaţios, dar spartan. Adesea ereticii au o simplitate pe care oficianţii adevăratei Biserici par s-o fi pierdut. În orice caz, era absolvit de un păcat. Dominînd peretele din spatele pupitrului/consolă, se afla pictura de care deja mă îndrăgostisem: orbul Iuda plîngînd deasupra dragonilor săi.

Lukian se aşeză greoi şi îmi făcu semn să stau pe alt scaun. O lăsasem pe sora Judith în anticameră.

– Prefer să stau în picioare, Părinte Lukyan, am spus, ştiind că asta îmi dădea un avantaj.

– Numai Lukyan, zise el. Sau Luke, dacă preferi. Nu prea folosim ierarhia pe aici.

– Sînteţi Părintele Lukyan Mo, născut pe Arion, educat la seminarul de pe Cathaday şi fost preot al Unicei Biserici Catolice Adevărate Interstelare a Pămîntului şi a celor O Mie de Lumi, am spus. Am să mă adresez în conformitate cu rangul dumitale, Părinte. Mă aştept să procedaţi la fel. Ne-am înţeles?

– Oh, da, zise el prietenos.

– Sînt împuternicit să vă privez de dreptul de a săvîrşi treburile sfinte, să ordon să fiţi ocolit şi excomunicat pentru această erezie pe care aţi formulat-o. Pe anumite lumi aş fi putut chiar să vă hotărăsc chiar moartea.

– Dar nu pe Arion, spuse Lukyan repede. Sîntem foarte toleranţi aici. În plus, vă depăşim numericeşte. (Zîmbi). Cît despre restul, ei, bine, nu prea mă mai ocup cu cele sfinte, ştiţi, de ani întregi. Acum sînt Prim Învăţat. Profesor, gînditor. Le arăt altora calea, îi ajut să afle credinţa. Excomunică-mă dacă asta te face fericit, Părinte Damien. Fericirea este ceea ce căutăm cu toţii.

– Ai renunţat la credinţă, Părinte Lukyan, am zis punînd exemplarul meu din Calea Crucii şi a Dragonului pe masă. Însă văd că ai găsit una nouă.

Acum am zîmbit, dar zîmbetul era cu totul gheaţă, cu totul ameninţare, cu totul batjocură.

– Un crez mai ridicol decît am întîlnit pînă acum, am continuat. Presupun că ai să-mi spui că ai vorbit cu Domnul, că el ţi-a încredinţat această nouă revelaţie ca să poţi curăţa bunul nume, cam aşa e, al Sacrului Iuda?

Acum zîmbetul lui Lukyan era realmente foarte larg. Ridică cartea şi-mi zise radios:

– Oh, nu. Nu, eu am născocit totul.

Asta m-a blocat.

– Ce?

– Am ticluit totul, zise el ridicînd cartea mîndru. M-am inspirat din mai multe surse, bineînţeles, dar în cea mai mare parte mă gîndesc la Calea Crucii şi a Dragonului ca la propria mea operă. Este destul de bună, nu crezi? Evident, n-aş fi putut să-mi pun numele pe ea, chiar aşa mîndru cum sînt de această lucrare, însă am inclus aprobarea mea. Este cel mai îndrăzneţ lucru pe care l-am putut face.

Am rămas fără grai doar pentru o clipă. Apoi m-am strîmbat.

– Mă uimiţi, am admis. Mă aşteptam să găsesc un nebun ingenios, vreun sărman prost ce se autoamăgeşte şi rămîne ferm în credinţa lui că a vorbit cu Dumnezeu. Am avut de-a face cu astfel de fanatici înainte. Dar în schimb găsesc un cinic vesel care a inventat o religie pentru profitul său. Cred că-i prefer pe fanatici. Dumneata nu eşti nici măcar vrednic de dispreţ, Părinte Lukyan. Ai să arzi veşnic în iad.

– Mă îndoiesc, spuse Lukyan, însă mă înţelegi greşit, Părinte Damien. Nu sînt cinic, nici nu scot profit de pe urma dragului meu Sfînt Iuda. Serios, am trăit mai confortabil ca preot al Bisericii dumitale. Fac asta pentru că este vocaţia mea.

M-am aşezat pe scaun.

– Mă zăpăciţi, explicaţi-vă.

– Acum am să-ţi spun adevărul, zise el.

O spuse straniu, aproape ca o tînguire.

– Sînt un mincinos, adăugă.

– Vrei să mă încurci cu paradoxuri de copii, am sărit.

– Nu, nu, zîmbi el. Un Mincinos. Cu majusculă. Este o organizaţie, Părinte Damien. O religie, s-ar putea spune. O credinţă mare şi puternică. Iar eu sînt cea mai mică parte a ei.

– Nu cunosc o astfel de biserică, am spus eu.

– Oh, nu, nu cunoşti. Este secretă. Trebuie să fie. Poţi să înţelegi asta, nu? Oamenilor nu le place să fie mînţiţi.

– Nici mie nu-mi place să fiu mînţit, am zis.

Lukyan păru rănit.

– Ţi-am spus că asta va fi un adevăr, nu-i aşa? Cînd un Mincinos zice asta, poţi să-l crezi. Astfel cum am avea încredere unul în altul?

– Sînteţi mulţi, am zis.

Am început să mă gîndesc la Lukyan ca la un nebun obişnuit, la fel de fanatic ca orice eretic, însă într-un fel mai complex. Asta era o erezie în interiorul alteia, însă îmi cunoşteam datoria; să găsesc adevărul din lucruri şi să pun lucrurile la locul lor.

– Mulţi, zise Lukyan zîmbind. Ai fi surprins, Părinte Damien, realmente ai fi. Dar sînt unele lucruri de care nu îndrăznesc să-ţi vorbesc.

– Vorbeşte-mi despre ce îndrăzneşti, atunci.

– Cu plăcere, spuse Lukyan Judason. Noi, Mincinoşii, ca toate celelalte religii, avem cîteva adevăruri în care nu putem decît să credem. Credinţa este întotdeauna necesară. Există anumite lucruri ce nu pot fi dovedite. Credem că viaţa merită să fie trăită. Acesta este un articol de credinţă. Scopul vieţii este să trăieşti, să te opui morţii, poate să desfiinţezi entropia.

– Continuă, am spus, interesat, în pofida voinței mele.

– Mai credem că fericirea este un bun, ceva ce trebuie căutat.

– Nici Biserica nu se opune fericirii, am spus sec.

– Mă îndoiesc, zise el. Dar să nu divagăm. Indiferent care este poziția Bisericii în legătură cu fericirea, ea predică credința în viața de apoi, într-o ființă supremă și într-un cod moral complex.

– Adevărat.

– Noi, Mincinoșii, nu credem în viața de apoi, nici în Dumnezeu. Vedem Universul așa cum este, Părinte Damien, și aceste adevăruri goale sînt crude. Noi, cei care credem în viață și o prețuim, vom muri. După aceea nu va mai fi nimic, goliciune eternă, întuneric, nonexistență. În existența noastră n-a fost nici un scop, nici o poezie, nici un înțeles. Nici morțile noastre nu au aceste însușiri. După ce murim, universul nu-și mai amintește de noi, iar în scurt timp este ca și cînd n-am existat niciodată. Lumile și universul nostru nu ne vor mai suporta mult. În cele din urmă entropia va consuma totul și eforturile noastre firave de a rămîne pînă la acest final îngrozitor vor fi distruse. Ca și cum noi n-am fi existat niciodată. Ca și cum n-am fi contat. Universul însuși este condamnat, trecător, neglijat.

Am alunecat înapoi în scaunul meu și un fior îmi trecu prin corp în timp ce ascultam sărmanele cuvinte întunecate ale lui Lukyan. M-am descoperit atingîndu-mi crucifixul.

– O filozofie deprimantă, am spus, și în același timp una falsă. Am avut și eu această viziune teribilă. Cred că toți o avem, la un moment dat. Dar nu-i așa, Părinte. Credința mă susține împotriva acestui nihilism. Este pavăza împotriva disperării.

– Oh, știu asta, părinte, Cavalerul meu Inchizitor, zise Lukyan. Și sînt bucuros că ai înțeles atît de bine. Aproape că ești unul de-al nostru.

M-am încruntat.

– Ai atins miezul problemei, continuă Lukyan. Adevărurile, marile adevăruri - și în egală măsură majoritatea celor mici - sînt de nesuportat pentru cei mai mulți oameni. Ne găsim pavăza în credință. Credința mea, credința ta, credința oricui. Nu contează, atîta vreme cît credem, credem realmente și cu adevărat, indiferent la ce minciună aderăm.(Își atinse marginile zimțate ale marii sale bărbi blonde). Știi, miturile noastre ne-au spus întotdeauna că cei credincioși sînt fericiți. Ei pot să creadă în Christos sau Budha sau Erika Stormjones, în reîncarnare sau imoralitate sau natură, în puterea dragostei sau în platforma unei facturi politice, însă totul revine la același lucru. Ei cred. Sînt fericiți. Cei care văd adevărul disperă și se sinucid. Adevărurile sînt atît de vaste, credințele atît de mici, atît de nesubstanțiale, atît de înțesate cu greșeli și contradicții. Vedem prin jurul lor sau prin ele și apoi simțim apăsarea întunericului și nu mai putem fi fericiți.

Nu sînt un om încet. De atunci am știut unde bate Lukyan Judasson.

– Mincinoșii voștri inventează credințe.

El zîmbi.

– De tot soiul. Nu doar religii. Gîndește-te la asta. Noi știm ce instrument crud este adevărul. Frumusețea este infinit preferabilă adevărului. Noi inventăm frumusețe. Credințe, mișcări politice, idealuri înalte, încrederea în dragoste și prietenie. Toate acestea sînt minciuni. Noi spunem aceste minciuni, și altele, nenumărate altele. Noi perfecționăm istoria, mitul, religia, făcîndu-le pe fiecare mai frumoase, mai bune, mai ușor de crezut. Minciunile noastre nu-s perfecte, bineînțeles, adevărurile sunt prea mari. Dar poate că într-o zi vom găsi o minciună mare pe care s-o poată folosi întreaga umanitate. Pînă atunci, o mie de minciuni mici vor face asta.

– Cred că nu prea țin la Mincinoșii voștri, am spus cu o fervoare rece, liniștită. Întreaga mea viață a fost o căutare a adevărului.

Lukyan este indulgent.

– Părinte Damien Har Veris, Cavaler inchizitor, te cunosc mai bine decît atît. Tu însuți ești un mincinos. Faci o treabă bună. Navighezi de pe o lume pe alta, și pe fiecare distrugi nerozia, rebelii, căutătorii care ar dărîma edificiul vastei minciuni pe care o slujești.

– Dacă minciuna mea este atît de admirabilă, am zis, atunci de ce ai abandonat-o?

– O religie trebuie să se potrivească culturii și societății ei, să lucreze cu ele, nu împotriva lor. Dacă există conflict, contradicție, atunci minciuna este sfărîmată și credința șovăie. Biserica dumitale este bună pentru alte lumi, Părinte, dar nu și pentru Arion. Viața este prea blîndă aici și credința

Debut - Laurențiu Ghiță, 25 ani, student anul V, Craiova

dumitale este rigidă. Aici iubim frumusețea și credința dumitale oferă prea puțină. Așa că am îmbunătățit-o. Am studiat această lume mult timp. Îi cunoaștem profilul psihologic. Sfîntul Iuda prosperă aici. Oferă dramă, culoare și multă frumusețe - estetica este admirabilă. Este o tragedie cu sfîrșit fericit, și Arion moare după astfel de povești. Iar dragonii sînt o tușă bună. Cred că și propria voastră Biserică ar trebui să găsească o cale de a folosi dragonii. Sînt creaturi minunate.

– Mitice, am spus.

– Cîtuși de puțin, replică el. Ridică-ți privirea. (Îmi rînji în față). Înțelegi, realmente, totul revine la credință. Poți să știi cu adevărat ce s-a întîmplat în urmă cu trei mii de ani? Dumneata ai un Iuda, eu un altul. Amîndoi avem cărți. E a dumitale adevărată? Chiar crezi asta? Abia am fost admis în primul cerc al Ordinului Mincinoșilor, așa că nu știu toate secretele, însă știu că sîntem foarte vechi. Nu m-ar surprinde să aflu că evangheliile au fost scrise de bărbați foarte asemănători mie. Poate că n-a existat niciodată un Iuda. Sau un Isus.

– Am credința că nu este așa, am zis.

– Sînt o sută de oameni în clădirea asta care au o profundă și foarte adevărată credință în Sfîntul Iuda și în Calea Crucii și a Dragonului, spuse Lukyan. Credința este un lucru foarte bun. Știi că rata sinuciderilor de pe Arion a scăzut cu aproape o treime de cînd a fost înființat Ordinul Sfîntului Iuda?

Îmi amintesc că m-am ridicat foarte încet de pe scaun.

– Ești la fel de fanatic ca orice eretic pe care l-am întîlnit vreodată, Lukyan Judasson, i-am zis. Mi-e milă de tine pentru că ți-ai pierdut credința.

Lukyan se ridică odată cu mine.

– Să-ți fie milă de tine, Damien Har Veris, spuse. Eu am găsit o nouă credință și o nouă cauză, și sînt un om fericit. Tu, dragul meu prieten, ești chinuit și nefericit.

– Asta-i o minciună!

Mi-e teamă că am țipat.

– Vino cu mine, zise Lukyan.

Atinse un lambriu din perete, marea pictură a lui Iuda plîngînd deasupra dragonilor săi culisă în fața vederii, și apăru o scară ce conducea în subteran.

– Urmează-mă, spuse el.

În pivniță se găsea o cadă mare, din sticlă, plină cu un fluid verde-pal, iar în el plutea o creatură foarte asemănătoare cu un embrion străvechi, îmbătrînit și infantil în același timp, gol, cu capul uriaș și un corp mititel, atrofiat. Tuburi pomeau din brațele, picioarele și organele sale genitale, conectîndu-l la o mașinărie care îl ținea în viață.

Cînd Lukyan aprinse lumina, el deschise ochii. erau mari și întunecați și păreau că-mi cercetează sufletul.

– Acesta este colegul meu, spuse Lukyan bătînd într-un perete al căzii, Jon Cruce de Azur, un Mincinos al celui de-al patrulea cerc.

– Și un telepat, am spus cu o certitudine încrețoșată.

Condusesem programuri împotriva altor telepați, cei mai mulți copii, pe alte lumi. Biserica predică că puterile psionice sînt o capcană a Satanei. Nu sînt menționate în Biblie.

– Jon te-a citit din momentul în care ai intrat în această afacere, spuse Lukyan, și m-a avertizat. Doar cîțiva dintre noi știu despre prezența lui. Ne ajută să mințim mult mai eficient. Știe cînd credința este adevărată și cînd este simulată. Am un implant în craniu. Jon poate vorbi cu mine oricînd. El este acela care m-a recrutat inițial pentru Mincinoși. A știut că religiozitatea mea este nesinceră. A simțit profunzimile disperării mele.

Apoi creatura din tanc vorbi, vocea ei metalică venind dintr-un difuzor de la baza mașinii care o hrănea.

- Și le simt și pe ale tale, Damien Har Veris, preot gol. Inchizitorule, ai pus prea multe întrebări. Ești bolnav în suflet și obosit, și nu mai crezi. Alătură-te nouă, Damien. Ești un Mincinos de mult timp.

Un moment am ezitat, privind adînc în sinele meu, întrebîndu-mă care era lucrul în care credeam. Am căutat în credința mea focul căre mă susținuse odată, certitudinea în Învățăturile Bisericii, prezența lui Christos în mine. N-am găsit nici unul dintre aceste lucruri, nimic. Eram gol pe dinăuntru, pustiit, plin doar de îndoieli și durere. Însă tocmai cînd eram pe cale să-i răspund lui Jon Cruce de Azur și zîmbitorului Lukyan, am găsit altceva în care credeam, ceva în care crezusem dintotdeauna.

Adevărul.

Credeam în adevăr, chiar dacă rănea.

– E pierdut pentru noi, spuse telepatul cu numele batjocorit al Crucii.

Zîmbetul lui Lukyan se ofilă.

– Oh, adevărat? Am sperat că vei fi unul de-al nostru, Damien. Erai pregătit.

Dintr-o dată mi se făcu frică, și m-am gîndit să urc în goană scările pînă la sora Judith. Lukyan îmi spusese foarte mult, iar eu îl refuzasem.

Telepatul îmi simți teama.

– Nouă nu ne poți face nici un rău, Damien, zise. Mergi în pace, Lukyan nu ți-a spus nimic.

Lukyan se încruntă.

– Ba i-am spus multe, zise el.

– Da, Însă poate el să se încreadă în cuvintele unui Mincinos ca tine?

Gura mică, lipsită de formă a creaturii

se strîmbă într-un zîmbet, ochii săi mari se închiseră, iar Judasson oftă şi mă conduse pe scări către suprafaţă.

N-a trecut mult timp pînă mi-am dat seama că Jon Cruce de Azur era acela care mintea şi victima minciunii sale era Lukyan. Le puteam face rău. Şi le-am făcut.

A fost aproape banal. Episcopul avea prieteni în guvern şi presă: Cu nişte bani plasaţi în locuri potrivite, mi-am făcut singur nişte prieteni. Apoi le-am vorbit despre Cruce de Azur din pivniţă, acuzîndu-l că-şi folosise puterile psionice ca să perverteascâ minţile adepţilor lui Lukyan. Prietenii mei au fost foarte receptivi la aceste acuzaţii. Gardienii au intreprins un raid, l-au luat pe telapatul Cruce de Aur în custodie, iar mai tîrziu l-au încercat. Bineînţeles, era inocent. Acuzaţiile sale erau un nonsens; telepaţii umani pot citi în minţile din imediata lor apropiere, însă rareori mai mult. Însă sînt rari şi temuţi, iar Cruce de Azur era îndeajuns de hidos ca să pot face cu uşurinţă din el o victimă a superstiţiei. Pînă la urmă a fost achitat şi a părăsit Ammadon-ul şi poate chiar Arion-ul, îndreptîndu-se spre regiuni neştiute.

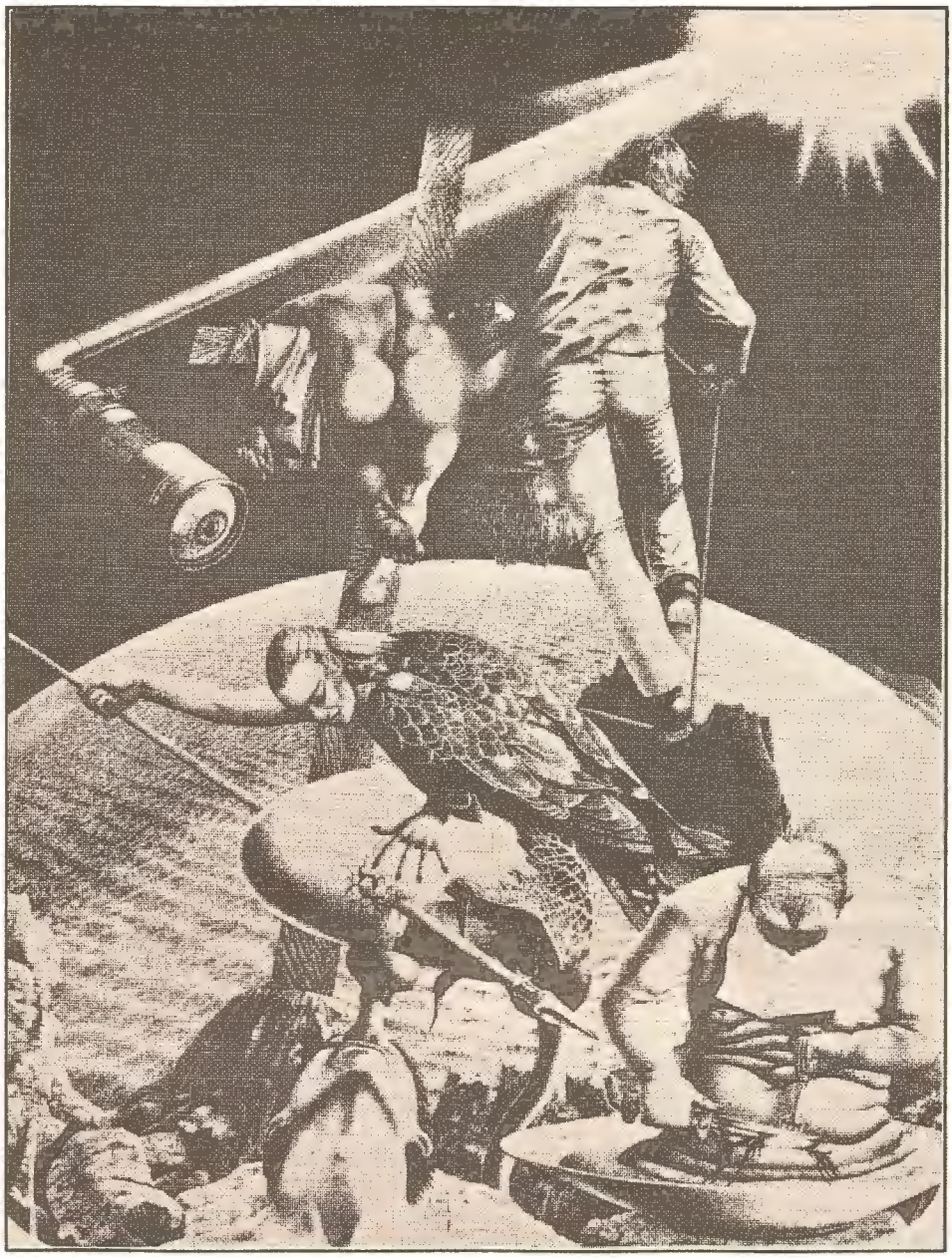

Însă nu avusesem niciodată intenţia să fie condamnat. Acuzarea era suficientă. Începură să apară crăpături în minciuna pe care el şi Lukyan o clădiseră. Credinţa vine cu greu, dar e uşor de pierdut, şi cea mai mică îndoială poate eroda chiar şi cea mai solidă temelie a ei. Episcopul şi cu mine am lucrat împreună, răspîndind alte îndoieli. N-a fost aşa de uşor cum s-ar putea crede. Mincinoşii îşi făcuseră munca bine. Ammadon, ca majoritatea oraşelor civilizate, avea un rezervor de cunoştinţe, un sistem informatic care lega şcolile, universităţile şi bibliotecile şi făcea disponibilă înţelepciunea însumată oricui avea nevoie de ea.

Însă cînd am verificat, am descoperit că istoria Romei şi a Babilonului fusese schimbată subtil şi că existau trei portrete ale lui Iuda Iscariotul - unul al trădătorului, unul al sfîntului şi unul al cuceritorului/regelui Babilonului. Numele său era menţionat în legătură cu Grădinile Suspendate şi mai era acolo şi o înregistrare despre un aşa zis „Codex Judas". Şi în conformitate cu biblioteca din Ammadon, dragonii dispăruseră de pe vechiul Pămînt în jurul epocii lui Christos.

Pînă la urmă am curăţat aceste minciuni, le-am şters din memoriile calculatoarelor, chiar dacă a trebuit să citâm autorităţile de pe o jumătate de duzină de lumi non-creştine înainte ca bibliotecarii să înţeleagă că diferenţele erau ceva mai mult decît o chestiune de opţiune religioasă.

Dar apoi Ordinul Sfîntul Iuda s-a spulberat la fel de exploziv cum începuse. Lukyan Judasson a devenit posac şi furios, şi cel puţin jumătate din bisericile lui au fost închise.

Bineînţeles, erezia n-a încetat complet niciodată. Există întotdeauna unii care cred indiferent ce se întîmplă. Şi aşa că şi în zilele astea Calea Crucii şi a Dragonului este citită pe Arion, în oraşul de porţelan Ammadon, în mijlocul murmurului arborilor de şoapta-vînturilor.

Arla-k-Bau şi Adevărul lui Christos m-au dus înapoi pe Vess la un an de la plecare, iar arhiepiscopul Torgathon mi-a dat în sfîrşit odihna pe care o solicitasem, înainte să mă trimită să înfrunt alte erezii. Aşa că eu am avut victoria mea, Biserica a continuat ca mai înainte, iar Ordinul Sfîntului Iuda Iscarionul a fost înfrînt.

Telepatul Jon Cruce de Azur se înşelase, am gîndit atunci. Subestimase puterea unui Cavaler Inchizitor.

Mai tîrziu, totuşi, mi-am amintit cuvintele lui. „Nouă nu ne poţi face nici un rău Damien." Nouă? Ordinului Sfîntului Iuda sau Mincinoşilor?

M-a mintit, cred, deliberat, ştiind că voi merge pînă la capăt şi voi distruge Calea Crucii şi a Dragonului, ştiind şi că nu îi voi putea atinge pe Mincinoşi, că nici măcar n-am să îndrăznesc să pomenesc de ei. Cum aş fi putut? Cine m-ar fi crezut? O imensă conspiraţie interstelară la fel de veche ca şi istoria? Duhneşte a paranoia, şi nu aveam absolut nici o dovadă.

Telepatul mintise în beneficiul lui Lukyan, aşa că m-a lăsat să plec. Acum sînt sigur de asta. Cruce de Azur riscase mult ca să mă prindă în cursă. Eşuînd, a hotărît să-l sacrifice pe Lukyan Judasson şi minciuna lui, care erau simpli pioni într-un joc mai mare.

Aşa că am plecat şi am purtat în mine ştiinţa că eram lipsit de credinţă, însă asta pentru că aveam o credinţă oarbă în adevăr. Un adevăr pe care nu-l mai puteam afla în Biserica mea. Am devenit sigur de asta în anul meu de odihnă, pe care mi l-am petrecut citind şi studiind pe Vess, Cathaday şi Lumea Celiei. Pînă la urmă m-am întors în camera de primire a Arhiepiscopului, şi am stat iarăşi în faţa lui Torgathon Nine-Klariis Tun, încălţat cu cea mai proastă pereche de ghete a mea.

– Lordul meu Comandant, i-am spus, nu pot să accept alte sarcini. Cer să fiu retras din serviciul activ.

– Pe ce motiv? bubui Torgathon împroşcînd cîţiva stropi.

– Mi-am pierdut credinţa, i-am spus simplu.

M-a privit multă vreme, uitîndu-se chiorîş cu ochii săi fără pupile.Pînă la urmă a spus:

– Credinţa ta este o problemă între tine şi duhovnicul tău. Mie îmi pasă doar de rezultate. Ai făcut treabă bună, Damien. Nu te poţi retrage, iar noi nu-ţi vom permite să demisionezi.

Adevărul ne va elibera.Însă libertatea este rece şi înfricoşătoare, iar minciunile sînt deseori calde şi frumoase. Anul trecut Biserica mi-a dăruit în sfîrşit o navă nouă şi mai bună. Acesteia i-am zis Dragonul.

Traducere Cătălin TENIŢĂ

AICI SE DEZINTEGREAZĂ

Multă vreme şi nu mai puţin de cinci apariţii editoriale s-au scurs de la ultima menţionare a activităţii editurii TEORA în cadrul acestei rubrici. Acum, mulţumită solicitudinii lui Mihai Dan Pavelescu, proaspăt angajat al editurii în cauză, am posibilitatea de a mă referi şi la ultimele apariţii editoriale din cadrul colecţiei TEORA SF.

Intervalul {5 – 9) (închis la stînga, deschis la dreapta) din colecţie are cele două capete distincte şi - oarecum - rupte de ansamblul general, ansamblu pe care mulţi se obişnuiseră să-l denumească generic: **ASIMOVIAN INTEGRAL**. Din fericire iată că nu este chiar aşa, şi dacă numărul **5-STAR TREK** părea mai degrabă un accident (datorită următoarelor trei volume), cel de-al **9-lea** poartă semnătura lui **Roger Zelazny** ***(după ştiinţa mea primul roman al lui Zelazny apărut în România)*** şi, chiar dacă nu este una din capodoperele autorului american, îi prezintă latura romanescă publicului cititor. Aşa cum spuneam nu este una din cărţile de forţă ale lui **Zelazny**, chiar dacă nu aparţine perioadei lui de început (în '69 cînd a apărut ediţia americană era deja multiplu premiat sau cum o spune Harlan Ellison: " ***La 29 de ani, cîştigase deja un Hugo şi două Nebula, umilind astfel capetele mult mai cărunte şi mai înţelepte din acest domeniu care lucrau de trei ori mai mult timp, de cinci ori mai crîncen şi utilizau un stil de douăzeci de ori mai prost***".)

Romanul **"Drumul iadului"** exploatează tema deja cunoscută din **"Poştaşul"** ***(cronologic este invers, dar cum la noi au apărut - ca să-l citez pe Caragiale - "viţeversa", voi utiliza romanul lui Brin ca referenţial)***, dar devenirea personajului (tot un dur) ajuns fără voie salvator a sute de mii de oameni este mult mai plauzibilă. Cedînd temporar visului nutrit în copilărie, Hell Tanner nu se abandonează vieţii de erou care-l aşteaptă în Boston, ultim reprezentant al temutei confrerii a motarzilor: Îngerii îşi reia viaţa aventuroasă urmărindu-şi destinul: sfidarea.

Star Trek-ul apărut sub semnătura lui **Alan Dean Foster** este de fapt primul din cele **zece "Jurnale"** stelare ale **căpitanului Kirk**, căpitanul navei Enterprise din prima serie (următoarele vor apare - au început deja, de fapt - la editura **Cristian**). Deşi specializat în novelizări ***(printre altele şi cele seriei "Alien")*** **Alan Dean Foster** nu a putut "şunta" minusurile serialului, aşa încît doar fanaticii serialului ar putea fi interesaţi de carte.

Celelalte trei cărţi sînt ***(aşa cum probabil aţi dedus deja)*** semnate Asimov şi - în plus - toate sînt reeditări ***(e drept că "Sfîrşitul eternităţii" nu a apărut decît în Almanahul "Anticipaţia")***. Totuşi trebuie spus că toate trei volumele le-am citit cu destulă plăcere la vremea lor, deci probabil că şi adolescenţii anilor '90 le vor gusta (ceea ce nu înseamnă şi că le vor digera). Oricum să aşteptăm apariţia celorlalte volume din ciclul Roboţilor, precum şi **"Omul demolat"** al lui **A. Bester.** Şi nu în ultimul rînd antologia de autori români.

Ionuţ Bănuţă

SF NEWS

Occidentalii s-au familiarizat deja cu o anumită categorie de filme, scoase direct pe casetă video fără a mai trece prin sălile de cinema.

Mai nou a apărut o altă categorie de filme : **pentru cablu** şi sînt difuzate, bineînţeles, de posturile de televiziune prin cablu, care le finanţează şi realizarea. Prin extensie pot fi, totuşi, considerate filme de televiziune.

Unul din ultimele succese este **Howard Philip Lovercraft Detective**, realizat de ***Martin Campbell***, cu ***Fred Ward*** în rolul principal. Poveste este următoarea : o actriţă celebră - *Penelope Ann Miller* - apelează la detectivul *Lovercraft* pentru găsirea soţului bogat şi infidel, dispărut de acasă.

Detectivul va ajunge în mijlocul unei afaceri de magie neagră şi va urmări practicanţii ce se pot metamorfoza şi schimba forma corpului.

După **A FIRE IN THE SKY** filmul **Roswell** tratează foarte serios problema OZN-urilor. Realizat de către ***Jeremy Kagan***, cu ***Kile MacLachlan*** (detectivul din Twin Peaks) acţiunea acestui film se derulează în anul 1947, în deşertul New Mexico. In apropierea bazei aeriene top-secret **Roswell**, un caw-boy descopera cîyeva deşeuri metalice de origină necunoscută. Avînd misiunea de a elucida cazul căpitanul **Jesse Marcel** se loveşte de un zid al tăcerii iniţiat de **Pentagon** cu scopul de a înmormînta toată povestea.

Un adevărat preludiu la ***Intîlnire de gradul III***, **Roswell** încearcă să ridice o parte din vălul ce acoperă una din numeroasele manipulări americane privin viaţa extraterestră.

După excelentul rol din **Omul care tunde iarba** (cel al omului de ştiinţă) **Pierce Brosnan** a fost desemnat noul James Bond.

Noul film din seria oo7, se va numi **Golden Eye** şi va fi realizat de către **Martin Campbell** ***(Absolom 2022)*** în studiourile *Pinewood*, în *Rusia*, în *Caraibe* şi *Monte Carlo*.

In acest al 17-lea episod 007, spionul preferat al reginei Angliei se împotriveşte traficanţilor de arme atomice şi Mafiei. Pentru moment un subiect de mare actualitate. Pînă acum nu se cunoaşte nimic despre rolul răului, dar se speră în acceptul lui **Anthony Hopkins**.

THE VAMPIRE CONSPIRACY este ultimul film al lui **Geoffrey de Valois**, care a folosit la realizarea filmului şi efecte de realitate virtuală.

Vampirii vin de undeva din spaţiu şi n-au altceva mai bun de făcut decît să ademenească tinere studente pe care le torturează cu ajutorul unei maşini infernale Cyber-Sex. Urmarea? Femeile devin vampiri şi fac numai rele.

Nicolae C. Ariton

DIALOGURI NEINVENTATE DE LA ROMCON '94

Costel Cordoş, Fundaţia pentru Tineret Maramureş :

- Am să încep prin a felicita organizatorii pentru reuşita acestei manifestări!

Ştefan Ghidoveanu :

-Tipic pentru SF-ul românesc: dezorganizarea care se organizează singură!

Lucian Băbeanu:

- Ar trebui să existe două asociaţii în fandom:una a creatorilor de literatură şi una a creatorilor de artă vizuală!

George Ceauşu

-Nu, n-am cum! Nu ştiu în numele cui o faci.

Ştefan Ghidoveanu :

- La juriile de la concursurile regionale sînt chemaţi o mulţime de bătrîni ramoliţi şi de tineri care habar n-au de ce jurizează

Aurel Cărăşel :

- Nu Ivănescu e de vină, ci cei care continu să-l invite!

Cornel Secu:

- La ora asta nu mai vorbim decît în costuri.

Ştefan Ghidoveanu :

- Poate că ar fi mai bine să vină fiecare pe banii lui.

A consemnat,
Monte Carlo

GEORGE R.R. MARTIN

În zori coborâ ceața

M-am dus devreme să iau micul dejun în prima dimineața după sosire. Dar Sanders era deja afară, pe balconul sălii de mese. Stătea în picioare, lîngă balustradă, privind munții și ceturile.

M-am apropiat și am murmurat un salut. Nu s-a ostenit să răspundă.

– E frumos, nu-i așa? spuse, fără să se întoarcă.

Era.

Cu numai cîteva picioare sub nivelul balconului ceturile se învolburau, trimițînd berbeci fantomatici să se sfărîme de zidurile castelului lui Sanders. O pătură albă și groasă învăluia totul, de la un orizont la altul. Vîrful Duhului Roșu se vedea departe, spre Nord, un pumnal ascuțit de stîncă stacojie străpungînd cerul. Atît. Ceilalți munți erau încă sub nivelul cetei.

Noi însă ne aflam deasupra ceturilor. Sanders își construise hotelul în vîrful celui mai înalt munte din tot masivul. Pluteam, singuri, într-un ocean alb unduitor, pe un castel zburător, în mijlocul unei mări fără nori.

Castle Cloud, de fapt. Astfel numise Sanders locul. Nu era greu să înțelegi de ce.

– Întotdeauna e așa? l-am întrebat, după ce am contemplat un timp peisajul.

– La fiecare coborîre a cetei, răspunse, întorcînd spre mine un surîs melancolic. Era un om gras, cu față jovială și roșie. Deloc genul care ar fi trebuit să surîdă melancolic. El însă tocmai asta făcea.

Arătă spre Est, unde Soarele Lumii Spectrelor, înălțîndu-se deasupra ceturilor, transforma cerul zorilor într-un spectacol purpuriu-portocaliu.

– Soarele, spuse. Pe măsură ce se înalță, căldura împinge ceturile înapoi în văi, forțîndu-le să predea munții pe care i-au cucerit în timpul nopții. Ceturile se scufundă și, unul cîte unul, piscurile ies la iveală. La amiază tot lanțul e vizibil, kilometri în șir. Nu există nimic asemănător pe Pămînt, sau oriunde în altă parte.

Zîmbi din nou și mă conduse spre una dintre mesele risipite de jur-împrejurul balconului.

– Și apoi, la asfințit, totul se inversează. trebuie să priviți înălțarea cetii, diseară...

Ne-am așezat. Un chelner lustruit rulă spre noi pentru a ne servi. De îndată ce scaunele ne înregistrară prezența, Sanders îl ignoră.

– Știți, e război, continuă. Un război etern între soare și ceturi. Iar ceturile sînt în avantaj. Stăpînesc văile, cîmpiile, coastele. Soarele nu poate cuceri decît cîteva culmi. Și numai în timpul zilei.

Se întoarse spre chelner și comandă cafea pentru amîndoi, pentru a ne ocupa timpul pînă la sosirea celorlalți. Cafea naturală, desigur. Sanders nu tolera pe planeta sa surogate sau înlocuitori.

– Vă place aici, am spus, în timp ce așteptam cafeaua.

Sanders rîse.

– Ce nu mi-ar place? Castle Cloud are de toate. Mîncare bună, distracții, jocuri și toate celelalte bucurii de acasă. Plus planeta. Dintre ambele lumi, eu o am pe cea mai bună, nu-i așa?

– Cred că da. Dar cei mai mulți nu gîndesc la fel. Nimeni nu vine pe Lumea Spectrelor pentru jocurile de noroc sau pentru mîncare.

– Ne vin și cîțiva vînători, încuviință Sanders. Umblă după pisici-de-stîncă și diavoli-ai-cîmpiei. Și, uneori, vine cîte cineva pentru a privi ruinele.

Poate, dar acestea sînt excepții. cei mai mulți vizitatori vin aici dintr-un singur motiv.

– Bineînțeles, recunoscu cu un surîs. Spectrele.

Spectrele, am repetat. Aveți aici frumusețí și vînătoare și pescuit și alpinism. Dar nici una dintre acestea nu-i atrage pe turiști. Pentru spectre vin.

În acel moment sosi cafeaua, două căni mari, aburinde, însoțite de un ulcior plin cu frișcă groasă. Era foarte tare, foarte fierbinte și foarte bună. După săptămîni în șir de înlocuitori, pe nava spațială, însemna o adevărată revenire la realitate.

Sanders își sorbi cafeaua cu grijă, în timp ce ochii săi mă cercetau deasupra căniii. O puse jos gînditor.

– Și tot pentru spectre ai venit și dumneata...

Am ridicat din umeri.

– Desigur. Pe cititorii mei nu-i interesează peisajul, oricît de spectaculos ar fi. Dubowski și oamenii lui se află aici pentru a găsi spectre, iar eu pentru a scrie reportajul despre cercetările lor.

Sanders era pe punctul să răspundă, dar nu apucă. O voce tăioasă, precisă, interveni pe neașteptat:

– Dacă există spectre!

Ne-am întors spre ușa balconului. Charles Dubowski, Șeful Echipei de Cercetare pe Lumea Spectrelor, stătea în prag, privindu-ne printre gene, în lumina soarelui. Avusese grijă să stîrnească fiecăreala asistenților care se țineau după el oricînd și oriunde.

Dubowski tăcu o secundă, apoi se îndreptă spre masa noastră, trase un scaun și se așeză. Chelnerul lunecă din nou către noi.

Sanders îi aruncă slăbănogului om de știință o privire de vădit dezgust:

– Ce te face să crezi că spectrele nu există, doctore?

Dubowski ridică din umeri și zîmbi ușor:

– Pur și simplu nu simt că ar fi suficiente dovezi. Dar nu vă temeți...Nu-mi las niciodată simțămintele să se amestece cu munca.

Doresc adevărul la fel de mult ca altcineva. Așa că voi conduce o expediție imparțială. Dacă spectrele dumneavoastră sînt acolo, le voi găsi.

– Sau te vor găsi ele pe dumneata, spuse grav Sanders. Și s-ar putea să nu fie prea plăcut.

Dubowski rîse.

– Ei, haide, Sanders... Simplul fapt că trăiești într-un castel nu trebuie să te facă atît de melodramatic.

– Nu rîde, doctore. Spectrele au mai omorît oameni, după cum știi...

– Nici o dovadă în acest sens, răspunse Dubowski. Absolut nici una. După cum nu există nici vreo dovadă a existenței spectrelor. Dar din acest motiv sîntem aici. Pentru a găsi dovezi. Pro sau contra. Pînă una, alta, însă, mor de foame.

Se întoarse spre robotul nostru care așteptase în tot acest timp bîzîind răbdător.

Dubowski și cu mine am comandat fripturi de pisică-de-stîncă, cu un coș de biscuiți proaspeți, fierbinți. Sanders profită de proviziile de hrană terestră pe care le adusese nava noastră și ceru o halcă masivă de șuncă, cu o jumătate de duzină de ouă.

Pisica-de-stîncă are o aromă pe care nu o mai cunoaște cel puțin de cîteva secole încoace. Am savurat-o, Dubowski și-a lăsat porția aproape neatinsă. Era prea ocupat să vorbească.

– N-ar trebui să excludeți spectrele atît de ușor, spuse Sanders, după ce chelnerul plecă să ne aducă mîncarea. Există dovezi. Suficiente. Douăzeci și două de morți de cînd a fost descoperită planeta. Și depoziții de martori oculari, cîteva duzini.

– Corect, răspunse Dubowski. Totuși nu le-aș numi dovezi. Decese? Da. Dar cele mai multe nu sînt decît simple dispariții. Probabil oameni care au căzut de pe munte sau au fost mîncați de pisici-de-stîncă sau mai știu eu ce. E cu neputință să se găsească trupurile în ceață. Mult mai mulți oameni dispar în fiecare zi pe Pămînt fără ca asta să ducă cu gîndul la existența unor...spectre. Dar aici, ori de cîte ori dispare cineva, oamenii pretind că l-au răpit spectrele. Nu, îmi pare rău, nu e de ajuns.

– S-au găsit trupuri, doctore, spuse liniștit Sanders. Ucise în chip oribil. Și nu de către pisici, nici de căderi.

Era rîndul meu să intervin.

– Din cîte știu, s-au descoperit numai patru cadavre. Și mărturisesc că și eu m-am gîndit, cu toată seriozitatea, la spectre.

Sanders se încruntă.

– De acord, admise. Și ce-i cu aceste patru cazuri? Dovezi destul de convingătoare, dacă-mi dați voie.

Mîncarea sosi în acel moment, dar Sanders continuă în timp ce mîncam:

– Prima apariție, de exemplu. Nu s-a găsit nici o explicație satisfăcătoare. Expediția Gregor.

Am confirmat. Dave Gregor comandase nava care descoperise Lumea Spectrelor, cu aproape șaptezeci și cinci de ani în urmă. Verificase terenul, prin ceață, cu ajutorul senzorilor și-și coborîse nava pe o cîmpie de coastă. Apoi trimisese echipe în explorare.

Fiecare echipă fusese formată din doi oameni, bine înarmați. Dar într-unul din cazuri, numai un singur om revenise, cuprins de isterie. Se pierduse de partenerul său în ceață și deodată auzise un țipăt care-i înghețase sîngele în vine.Și-a găsit coechipierul, mort. Și ceva stătea în picioare pe trupul său.

Supraviețuitorul l-a descris pe ucigaș ca avînd formă omenească, înalt de vreo trei metri și oarecum lipsit de substanță. A pretins că, atunci cînd a tras, încărcătura a trecut prin el. Apoi creatura a părut că șovăie și a dispărut în ceață.

Gregor a trimis alte echipe în căutarea acelui... „lucru". Au recuperat cadavrul, dar nimic mai mult. Fără instrumente speciale le era greu să găsească locul prin ceață. Cu atît mai puțin ceva în genul acelei creaturi.

Așa că povestea nu a fost niciodată confirmată. dar a produs senzație cînd Gregor s-a reîntors pe Pămînt. O altă navă a fost trimisă, cu un echipaj mult mai bine dotat. Nu s-a găsit nimic. În schimb, una dintre echipele sale de cercetare a dispărut fără urmă.

Astfel s-a născut legenda spectrelor din ceață. Și a început să circule. Alte nave au luat calea Lumii

Spectrelor, cîțiva coloniști au venit și au plecat, iar Paul Sanders a sosit într-o zi și a înălțat Castle Cloud astfel încît, publicul să poată vizita în deplină siguranță Lumea Spectrelor.

Și au mai avut loc și alte morți, și alte dispariții, și mulți oameni au pretins că ar fi zărit în treacăt spectrele umblînd prin cețuri. Apoi, cineva a găsit ruinele. Doar blocuri îngramădite de piatră, de-acum. Dar, cîndva, construcții de un fel sau altul. Locuințele spectrelor, susțineau oamenii.

Acestea erau dovezi, după părerea mea. Unele chiar greu de contestat. Dar Dubowski își scutură capul:

– Afacerea Gregor nu dovedește nimic. Știi la fel de bine ca mine că planeta asta nu a fost niciodată explorată serios. În special zonele de șes, unde a coborît nava lui Gregor. Probabil vreun soi de animal l-a omorît pe omul acela. Un animal rar, specific zonei în cauză.

– Și cum rămîne cu mărturia partenerului său? întrebă Sanders.

– Isterie, pur și simplu.

– Și celelalte apariții? Au fost o groază. Iar martorii nu erau întotdeauna isterici.

– Nu dovedesc nimic. Acasă, pe Pămînt, destui oameni încă mai pretind că ar fi văzut fantome sau farfurii zburătoare. Aici, cu cețurile astea blestemate, greșelile și denaturările sînt, în mod firesc, mult mai la îndemînă.

Îndreptă spre Sanders cuțitul cu care tocmai își ungea cu unt un biscuit:

– Ceturile încurcă totul. Mitul spectrelor ar fi murit de mult, dacă nu erau ceturile. Pînă acum, nimeni n-a avut echipament sau bani pentru a conduce o investigație cu adevărat competentă. dar noi avem. Și o vom face. Vom obține adevărul, odată pentru totdeauna.

Sanders zîmbi ușor.

– Numai dacă nu sînteți omorîți mai înainte. S-ar putea ca spectrelor să nu le facă plăcere să fie investigate.

– Nu te înțeleg, Sanders, spuse Dubowski. Dacă te temi atîta de spectre și ești așa de convins că se învîrtesc pe acolo pe jos, de ce trăiești aici de atîta vreme?

– Castle Cloud e dotat cu mijloace serioase de pază, răspunse Sanders. Broșura pe care le-o trimitem viitoarelor oaspeți le descrie cu lux de amănunte. Nimeni nu e în pericol aici. Un lucru cert e că spectrele nu ies din ceață. Iar noi sîntem la lumina soarelui aproape tot timpul zilei. Cîtă vreme jos, în văi, e cu totul altceva.

– Astea-s superstiții prosteși. Dacă aș sta să ghicesc, aș spune că spectrele dumitale de ceață nu sînt decît duhuri pămîntene transpalantate aici. Stafii din imaginația cine știe cui... Dar nu mă voi mărgini la ghicit - voi aștepta rezultatele. Atunci vom vedea. Dacă sînt reale, n-or să fie în stare să se ascundă de noi.

Sanders privi spre mine.

– Și dumneata? Ești de aceiași părere?

– Eu sînt ziarist, am răspuns prudent. Sînt aici numai pentru a scrie despre ce se întîmplă. Spectrele sînt celebre, iar cititorii mei le acordă tot interesul. Așa că n-am păreri... Sau, oricum, nici una pe care aș avea motive s-o fac publică.

Sanders se cufundă într-o tăcere nemulțumită și-și atacă șunca și ouăle cu vigoare. Dubowski profită pentru a conduce conversația în direcția detaliilor investigației pe care o plănuia. Restul mesei fu un amestec de vorbărie grăbită despre capcane pentru spectre, planuri de cercetare, roboproberi și senzori. Am ascultat atent, luînd note în minte pentru o coloană asupra acestui subiect.

Și Sanders asculta atent. Dar chipul său dovedea că e departe de-a fi încîntat de ceea ce auzea.

În ziua ceea nu se mai întîmplă nimic. Dubowski își petrecu timpul pe cosmoportul amenajat pe o mică platformă, mai jos de castel, supraveghindu-și descărcarea echipamentului. Am scris cîteva pagini despre planurile lui de expediție și le-am trimis înapoi pe Pămînt. Sanders se ocupă de ceilalți vizitatori, făcînd tot ceea ce cred că face deobicei un maître d'hotel perfect.

Am ieșit din nou la balcon la apusul soarelui, pentru a privi ceturile înălțîndu-se.

Era, după cum spusese Sanders, război. La coborîrea ceții, văzusem soarele victorios în prima dintre cele două bătălii zilnice. Acum, însă, conflictul se relua. Ceturile începeau să se cațere înapoi spre înălțimi, pe măsură ce temperatura scădea. Lujeri mițoși se înalțau în tăcere din văi, încîrligîndu-se în jurul piscurilor zimțate ale munților, asemenea unor degete fantomatice. Apoi degetele începeau să se îngroașe, tot mai puternic, și după un timp trăgeau ceturile cu ele, în sus.

Unul cîte unul, vîrfurile golașe, scobite de vînt,

erau înghițite pentru încă o noapte. Duhul Roșu, gigantul din Nord, dispăru ultimul în oceanul alb și cleios. Apoi ceața începu să se scurgă peste balustrada balconului, strîngîndu-se în jurul Castle Cloud-ului însuși.

M-am întors înăuntru. Sanders stătea acolo, chiar în dosul ușilor. Mă urmărise.

– Ai avut dreptate, i-am spus. A fost superb.

Dădu din cap.

– Știi, nu cred că Dubowski s-a deranjat să admire priveliștea. E ocupat, probabil.

– Al naibii de ocupat, oftă Sanders. Hai, îți ofer ceva de băut.

Barul hotelului era liniștit și întunecos, scăldat în atmosfera aceea care te dispune la conversație plăcută și la băut zdravăn.

Cu cît vedem mai mult din castelul Sanders, cu atît omul îmi devenea mai agreabil. Gusturile noastre se potriveau de minune.

Am găsit o masă în cel mai întunecat și retras colț al încăperii și am comandat băutură dintr-un stoc ce conținea alcooluri de pe o duzină de planete. Si-am stat de vorbă.

– Nu pari prea fericit să-l ai pe Dubowski aici, am spus, după ce sosiseră băuturile. De ce? Îți umple hotelul.

Sanders își înălță privirea din pahar și zîmbi.

– Adevărat. Sîntem în sezonul mort. Dar nu-mi place cee ce încearcă să facă.

– Și atunci încerci să-l sperii ca să plece?

Zîmbetul îi dispăru.

– Am fost chiar atît de ... transparent?

Am încuviințat.

– Nu mi-am făcut iluzii că voi reuși, oftă; sorbi gînditor din băutură. Dar a trebuit să încerc.

– De ce ?

– De-aia... De-aia, pentru că, dacă-l las, va încerca să distrugă lumea asta. Si cînd el și alții de teapa lui vor fi reușit, n-o să mai existe nici un mister în Univers.

– Nu încearcă decît să găsească vreo cîteva răspunsuri. Există spectrele? Ce e cu ruinele? Cine le-a clădit? N-ai dorit niciodată să știi aceste lucruri, Sanders?

Își termină băutura, privi în jur și prinse privirea chelnerului pentru a mai comanda una. Aici, înăuntru, nu existau chelneri roboți. Numai oameni. Sanders ținea mult la atmosferă.

– Sigur că am vrut, spuse, cînd îi sosi băutura. Oricine și-ar fi pus aceste întrebări. De-asta și vin oamenii la Castle Cloud. Fiecare tip care ajunge aici speră în secret să aibă o aventură cu spectrele și să afle personal toate răspunsurile.

Și nu reușește. Rătăcește în jurul pădurilor din ceață cîteva zile, sau cîteva săptămîni, și nu găsește nimic. Ei, și? Poate să mai vină. Și să mai caute. Visul e tot aici, și vraja, și misterul.

Și, cine știe?... Poate, într-o plimbare, va zări un spectru, hoinărind prin ceturi. Sau ceva ce-și închipuie el că e un spectru.

Și atunci se va întoarce acasă fericit, pentru că a devenit și el parte din legendă. A atins o fărîmă căreia niște Dubowski încă nu i-au smuls tot farmecul și toate tainele...

Tăcu, privind posomorît în pahar. Într-un tîrziu, după o lungă pauză, continuă:

– Dubowski! Ah, Dubowski...! Mă pune pe jăratec omul ăsta! Vine aici cu nava plină de lachei și cu subvenția lui de un milion de credite și cu toate gadget-urile alea, ca să vîneze spectre... O, și-o să le vină de hac! Asta mă sperie. Fie că le va dovedi inexistența, fie că le va găsi, și-o să iasă la iveală că nu-s decît cine știe ce sub-oameni sau aminale sau mai știu eu ce...

Își goli din nou paharul, cu furie:

– Și asta va ruina totul! Va ruina, mă auzi? O să răspundă la toate întrebările cu drăcoveniile lui și n-o să mai lase nimic pentru alții. Nu-i cinstit!

Am stat și am sorbit liniștit din băutură, fără să spun nimic. Sanders mai ceru un rînd. Un gînd idiot mi se învîrtea prin minte.

Pînă la urmă a trebuit să-i dau glas:

– Dacă Dubowski răspunde la toate întrebările, atunci nimeni nu va mai avea motive să vină aici. Iar dumneata îți vei pierde slujba. Ești sigur că nu de-asta ești atît de îngrijorat?

Sanders se holbă la mine și pentru un moment am crezut că mă va lovi. Dar n-o făcu.

– Am crezut că dumneata ești altfel. Ai privit coborîrea ceții, și-ai înțeles. Cel puțin așa am crezut... Dar se vede că m-am înșelat.

Îmi indică ușa cu mișcare smucită a capului:

– Ieși afară!

– În regulă, am spus, ridicîndu-mă. Îmi pare rău, Sanders. dar meseria mea e să pun asemenea întrebări neplăcute.

Nu-mi dădu nici o atenție și am plecat. În ușă, m-am întors și m-am uitat înapoi. Sanders își privea din nou paharul, vorbindu-și cu glas tare:

– Răspunsuri... (în gura sa, cuvîntul suna obscen). Răspunsuri. Totdeauna vor să aibă răspunsuri. Dar cu mult mai bune sînt întrebările!... De ce să le dea mereu răspunsuri?

L-am lăsat singur. Singur cu băuturile sale.

Au urmat săptămîni febrile, atît pentru expediție cît și pentru mine. Dubowski făcea fiecare pas cu nespusă grijă, trebuie s-o recunosc. Își plănuise asaltul asupra Lumii Spectrelor cu cea mai mare meticulozitate și precizie.

Mai întîi s-au întocmit hărți. Grație ceturilor, hărțile de pînă atunci ale Lumii Spectrelor erau, după tandardele moderne, cu totul empirice. Așa că Dubowski a trimis la treabă o flotă întreagă de roboproberi cu dispozitive senzoriale din cele mai sofisticate, să

pluteasca pe deasupra ceţurilor şi să le fure secretele. Pe baza informaţiilor care au început să curgă a fost asamblată o topografie detaliată a regiunii.

Odată realizat acest lucru, Dubowski şi asistenţii săi s-au folosit de hărţi pentru a însemna cu grijă fiecare apariţie a spectrelor de la Expediţia Gregor încoace. Evident, fuseseră compilate şi analizate date considerabile despre apariţii, cu mult timp înă înainte de a părăsi Pământul. Golurile rămase au fost umplute cu ajutorul inimaginabilei colecţii de informaţii asupra spectrelor aflate în biblioteca de la Castle Cloud. Aşa cum ne şi aşteptam, apariţiile erau mult mai frecvente în văile din preajma hotelului, singurul punct de pe toată planeta locuit permanent de oameni.

Cînd localizările s-au încheiat, Dubowski şi-a trimis capcanele pentru spectre, împrăştiindu-le mai ales în zonele unde fuseseră cel mai des raportate apariţii. A plasat, totuşi, cîteva şi în regiuni mai îndepărtate, inclusiv în cîmpia de coastă unde realizase primul contact nava lui Gregor.

Desigur, capcanele nu erau cu adevărat capcane. Erau nişte stîlpi stabili de duraluminiu, încărcaţi cu aproape toate tipurile de echipamente de percepere şi înregistrare cunoscute ştiinţei pămîntene. Pentru aceste capcane, ceţurile erau absolut inexistente. Dacă vreun nefericit de spectru se rătăcea în cîmpul lor de supraveghere, i-ar fi fost cu neputinţă să evite detecţia.

Între timp, roboproberii au fost revizuiţi, reprogramaţi, şi trimişi din nou. Odată topografia cunoscută în amănunţime, proberii puteau fi trimişi prin ceţuri fără teama de a se izbi de vreun munte ascuns. Echipamentul de detecţie al proberilor nu îl egala, categoric pe cele de pe capcanele de spectre, dar aceştia aveau o rază de acţiune mult mai mare, putînd acoperi zilnic mii de kilometri pătraţi.

În sfîrşit, cînd toate capcanele au fost instalate şi toţi roboproberii lansaţi, Dubowski şi oamenii săi au atacat ei înşişi pădurile-de-ceaţă. Fiecare avea asupra-i o raniţă grea cu senzori şi dispozitive de detectare. Echipele umane de cercetare aveau mai multă mobilitate decît capcanele cu un echipament mai sofisticat decît al proberilor. Acopereau în fiecare zi altă zonă, pînă în cele mai mărunte detalii.

I-am însoţit şi eu în cîteva asemenea expediţii, purtînd asupra mea o raniţă personală. Mi-a folosit pentru cîteva articole interesante, cu toate că nu am găsit niciodată nimic. Şi, în timpul acestor cercetări, m-am îndrăgostit de pădurile-de-ceaţă.

Literatura turistică obişnuieşte să le numească „groaznicele păduri-de-ceaţă ale Lumii Spectrelor cea bîntuită de strigoi". Dar nu sînt groaznice. Nu în adevăratul sens al cuvîntului. Există acolo, pentru cei care o pot aprecia, un soi de ciudată frumuseţe.

Copacii sînt subţiri şi foarte înalţi, cu trunchi alb şi frunze de un cenuşiu pal. Pădurile însă sînt lipsite de culoare. Există un parazit, ceva cam ca muşchiul, foarte răspîndit, atîrnînd de pe crengi în cascade de verde închis şi stacojiu. Şi apoi mai sînt stînci, şi lujeri şi tufişuri joase încărcate cu fructe purpurii şi diforme.

Dar, desigur, nu este soare. Ceţurile ascund totul. Se răsucesc şi-ţi alunecă în jur cînd mergi, mîngîindu-te cu mîini nevăzute, agăţîndu-ţi-se de picioare.

Din cînd în cînd, ceţurile îţi propun diferite jocuri. În cea mai mare parte a timpului umbli printr-o negură deasă, incapabil să vezi mai departe de cîţiva paşi, cu propriile încălţări pierdute în covorul de ceaţă de jos. Totuşi, uneori, negura se închide brusc. Şi atunci nu mai poţi vedea nimic. Nu o dată m-am lovit de cîte un copac, cînd s-a întîmplat una ca asta.

Alteori, totuşi, ceţurile - fără nici un motiv vizibil - se rostogolesc înapoi pe neaşteptate, lăsîndu-te singur într-un buzunar limpede din inima unui nor. Acestea sînt prilejurile de a vedea pădurea în toată grotesca ei frumuseţe. E o priveliştе scurtă, care îţi taie răsuflarea, a unui tărîm de niciunde şi nicicînd. Asemenea momente sînt puţine şi scurte. Dar te însoţesc.Te însoţesc...

În săptămînile acelea de la început n-am avut prea mult timp să umblu prin păduri, cu excepţia cazurilor cînd m-am alăturat cîte unei echipe de cercetare, pentru a-i cunoaşte îndeaproape senzaţiile. Cel mai adesea eram ocupat cu scrisul. Am dat la iveală o istorie a planetei, dominată de poveştile celor mai faimoase reperări ale spectrelor. Am făcut portretele cîtorva dintre cei mai coloraţi membri ai expediţiei. I-am dedicat un capitol lui Sanders şi problemelor pe care le-a întîmpinat şi învins la construirea Castle Cloud-ului. Am scris cîteva capitole ştiinţifice asupra atît de puţin cunoscutei ecologii a planetei. Capitole sensibile despre păduri şi munţi. Capitole speculative despre ruine. Am scris despre vînătoarea de pisici-de-stîncă, despre escaladarea munţilor şi despre uriaşele şi periculoasele şopîrle-de-mlaştină de pe cîteva insule învecinate cu coasta.

Şi, desigur, am scris despre Dubowski şi cercetările sale. Sute de pagini.

Pînă la urmă totuşi cercetarea a prins să degenereze într-o rutină anostă, iar eu am început să epuizez subiecte oferite de Lumea Spectrelor. Randamentul îmi scădea treptat. Redeveneam stăpîn pe timpul meu.

Abia atunci am început cu adevărat să mă bucur de Lumea Spectrelor. M-am adîncit în plimbări zilnice prin păduri, îndepărtîndu-mă de fiecare dată tot mai mult. Am vizitat ruinele şi am zburat cale de o jumătate de continent pentru a vedea şopîrlele-de-mlaştină şi altfel decît fotografiate. M-am împrietenit cu un grup de vînători în trecere pe acolo şi am împuşcat eu însumi o pisică-de-stîncă. I-am întovărăşit pe alţi vînători pînă la coastele vestice unde am fost la un pas de a fi ucis de către un diavol-al-cîmpiei.

Şi am început să vorbesc din nou cu Sanders.

În tot acest timp Sanders mă ignorase cu desăvîrşire, atît pe mine şi pe Dubowski cît şi pe oricine altcineva care avea legătură cu cercetările asupra spectrelor. De-abia dacă ne vorbea, morocănos, ne saluta sec şi-şi petrecea tot timpul liber cu ceilalţi oaspeţi.

La început, după felul în care vorbise în noaptea ceea la bar, m-am cam temut de ce ar fi putut face. Aveam viziuni cu el omorînd pe cineva în ceaţă astfel încît să pară o faptă a spectrelor. Sau poate numai sabotînd capcanele de spectre. Dar eram sigur că va încerca să-l sperie cumva pe Dubowski; sau măcar sa boicoteze expediţia.

Cred că toate acestea îşi aveau originea în prea multe holo-vizionări. Sanders nu a făcut nimic de acest fel. Se arăta doar bosumflat, privindu-ne lung cînd ne întîlneam pe coridoarele castelului şi făcea tot ce putea pentru a ne ajuta cît mai puţin în orice ocazie.

Cu timpul, totuşi s-a apropiat din nou. Nu faţă de Dubowski şi ai săi. Numai de mine.

Cred că din cauza plimbărilor mele prin păduri. Dubowski nu ieşea niciodată în ceaţă fără un motiv precis. Şi chiar şi atunci o făcea fără plăcere, pentru a se înapoia cît putea de repede. Oamenii săi îi urmau exemplul. Eu eram singurul căruia îi plăcea să se distreze. Şi, la urma urmei, nici nu făceam parte cu adevărat din echipă.

Sanders, evident a observat. Nu-i scăpau prea multe din cele ce se petreceau în castelul său. Şi a început iarăşi să-mi vorbească. Politicos. Într-o zi, în fine, m-a invitat din nou la un pahar.

Trecuseră cam două luni de la începutul expediţiei. Iarna se apropia de Lumea spectrelor şi de Castle Cloud, iar aerul devenea tot mai rece şi mai tăios. Dubowski şi cu mine eram pe balcon, zăbovind la o cafea, după un prînz delicios ca de obicei. Sanders stătea la o masă vecină, de vorbă cu nişte turişti.

Nu mai ştiu despre ce discutam cu Dubowski. Orice ar fi fost, Dubowski mă întrerupse la un moment dat, străbătut de un fior.

– S-a făcut frig aici, se plînse. De ce nu trecem înauntru?

Nu agrease niciodată prea mult balconul.

M-am cam încruntat.

– Nu-i chiar atît de rău. Şi apoi se apropie asfinţitul. Unul din cele mai frumoase momente ale zilei.

Dubowski se înfioră din nou şi se ridică:

– Fă ce vrei. Eu, unul, mă duc înăuntru. N-am nici un chef să mă procopsesc c-o răceală numai pentru ca dumneata să te zgîieşti la încă o cădere a ceţii.

Pornise spre uşă. Dar n-a apucat să facă trei paşi, că Sanders a şi sărit de pe scaun, urlînd ca o pisică-de-stîncă rănită.

– Căderea! răcni. Căderea!!! Se lansă într-un torent lung şi incoerent de obscenităţi. Nu-l văzusem niciodată atît de furios, nici măcar în acea primă seară cînd mă alungase din bar. Stătea în picioare, literalmente tremurînd de mînie, cu faţa congestionată şi pumnii săi graşi încleştîndu-se şi descleştîndu-se spasmodic.

M-am ridicat în grabă şi am trecut între ei. Dubowski se întoarse spre mine, cu o figură zăpăcită şi speriată.

– Ce...începu.

– Du-te înăuntrul l-am întrerupt. Du-te-n camera dumitale. Du-te-n hol. Du-te undeva. Du-te oriunde. Numai pleacă de-aici pînă nu te omoară!

– Dar...dar...ce-am făcut? Ce s-a întîmplat? N-am...

– Căderea ceţii e dimineaţa, i-am spus. Seara la asfinţit, e înălţarea ceţii. Acum cară-te.

– Asta-i tot? De ce a trebuit un fleac ca ăsta să-l...

– Cară-te!!!

Dubowski clătină din cap, ca pentru a spune că tot nu pricepe ce se întîmplă. dar se duse.

M-am întors spre Sanders.

– Calmaţi-vă, i-am spus. Calmaţi-vă.

Încetă să tremure, dar ochii continuau să-i arunce fulgere pe urmele lui Dubowski.

– Căderea... murmură. De două luni e aici ticălosul ăsta, şi nu ştie deosebirea între coborîrea şi înălţarea ceţii.

– Nu şi-a dat niciodată osteneala să se uite la vreuna din ele, am răspuns. Asemenea lucruri nu-l interesează. Cu atît mai rău pentru el. N-aveţi nici un motiv să vă supăraţi pentru atîta lucru.

Mă privi încruntînd din sprîncene. În cele din urmă dădu din cap:

– Mda... Poate că ai dreptate. Zîmbi. Dar căderea! La naiba.

Tăcu puţin, apoi:

– Trebuie să beau ceva. Vii cu mine?

Am acceptat.

Ne-am croit drum spre acelaşi colţ întunecos din prima seară, la ceea ce părea să fie masa favorită a lui Sanders. A dat pe gît trei pahare mai înainte ca eu să-l fi terminat pe primul. Pahare mari. Totul era mare în Castle Cloud.

De astă dată nu ne-am mai contrazis. Am vorbit despre căderea ceţii, despre păduri, despre ruine. Am vorbit despre spectre, şi Sanders mi-a relatat cu plăcere poveştile celor mai importante apariţii. Le cunoşteam deja pe toate, desigur. Dar nu în

felul în care le spunea Sanders.

La un moment dat, am menționat că m-am născut la Bradbury, în timpul unui scurt concediu pe care părinții mei și-l petreceau pe Marte. Ochii lui Sanders s-au luminat la auzul acestui lucru și, timp de un sfert de oră, m-a desfătat cu anecdote pământene. Și pe acestea le mai auzisem. Eram însă ceva mai mult decît „niței pilit" și într-un fel toate îmi păreau amuzante.

Începînd din acea seară, am petrecut mai mult timp cu Sanders decît oricine altcineva din hotel. La vremea ceea credeam că am ajuns să cunosc cît se poate de bine Lumea Spectrelor. Dar mă înșelam, și Sanders mi-a dovedit-o. Mi-a arătat locuri ascunse în pădurile care și pînă atunci mă obsedaseră. M-a dus în mlaștinile insulelor, unde copacii sînt de un soi cu totul diferit și se leagănă oribil, fără un strop de vînt. Am zburat împreună în Nordul îndepărtat, pînă la un alt masiv muntos, cu piscuri mult mai înalte și permanent împlătoșate de gheață, și pe un platou din Sud peste a cărui margine cețurile se scurg la nesfîrșit, în fantomatica imitație a unei cascade.

Bineînțeles, am continuat să scriu despre Dubiowski și vînarea sa de spectre. Dar nu mai erau decît foarte puține noutăți, așa că mi-am putut petrece cea mai mare parte a timpului cu Sanders. Nu mi-am făcut prea mari probleme în privința scrisului. Serialul meu despre Lumea Spectrelor realizase un tiraj excelent atît pe Pămînt cît și pe cele mai multe dintre lumile colonizate, așa că mi-am considerat datoria împlinită.

Nu a fost așa.

Trecuseră trei luni și ceva de cînd mă aflam pe Lumea Spectrelor cînd sindicatul meu îmi lansă un apel. Cîteva sisteme mai îndepărtate, pe o planetă numită Noul Refugiu, izbucnise un război civil. Îmi cereau să scriu despre el. Oricum, spuneau, nu se mai semnalau noutăți pe Lumea Spectrelor, iar expediția lui Dubovski mai avea înainte încă un an.

Cît de mult îmi plăcea Lumea Spectrelor, m-am hotărît totuși să profit de nouă șansă ce mi se oferea. Articolele mele se cam răriseră și eram în pană de idei noi, iar afacerea de pe Noul Refugiu se promitea interesantă.

Așa că mi-am luat rămas bun de la Sanders, Dubowski și Castle Cloud, am făcut o ultimă plimbare prin pădurile-de-ceață și mi-am rezervat un loc pe nava următoare.

Războiul civil de pe NOUL REFUGIU s-a dovedit a cacialma. Am petrecut acolo mai puțin de-o lună, și-așa extrem de plicticoasă. Planeta fusese colonizată de niște fanatici religioși, iar cultul original se divizase și acum ambele grupări se acuzau de erezie. Iar planeta însăși nu avea mai mult farmec decît o suburbie marțiană.

Mi-am luat tălpășita cît am putut de repede sărind din planetă în planetă, de la un subiect la altul. În șase luni am reușit să mă înapoiez pe Pămînt. Se apropiau alegerile, așa că m-am trezit în mijlocul unei lupte electorale. Îmi convenea de minune. Era o campanie plină de viață, colcăind de subiecte care abia așteptau să fie scrise.

Dar dincolo de toate acestea, am continuat să urmăresc puținele știri ce soseau de pe Lumea Spectrelor. Și în sfîrșit, după cum mă și așteptasem, Dubowski a anunțat o conferință de presă. În calitate mea de responsabil cu problema spectrelor, am fost numit să scriu despre ea și m-am îmbarcat pe cea mai rapidă navă pe care am găsit-o.

Am ajuns acolo cu o săptămînă înainte de conferință, înaintea tuturor celorlalți. Îl anunțasem pe Sanders că vin, așa că m-a așteptat la spațioport. Ne-am retras pe balcon și am comandat de băut.

– Ei bine, l-am întrebat, după ce am terminat cu schimbul de amabilități. Ai idee ce va anunța Dubowski?

Sanders era posac.

– Nu e greu să ghicesc. Și-a strîns toate blestematele alea de jucării acum o lună și a început să studieze rezultatele cu un computer. S-au semnalat spectre de două ori de cînd ai plecat. Dubowski s-a deplasat la fața locului în cîteva ore și a trecut ambele zone prin ciur. Și nimic. Asta o să și anunțe, cred. Nimic.

– Și e chiar atît de rău? Nici Gregor n-a găsit nimic.

– Nu e același lucru, replică Sanders. Gregor nu a căutat în felul în care a făcut-o Dubowski. Lumea o să-l creadă, indiferent ce va spune.

Nu eram foarte convins de asta și mă pregăteam să i-o spun, cînd apăru Dubowski. Probabil îi spusese cineva că am sosit. Se apropie cu pași mari, zîmbind, mă cercetă din ochi și se așeză.

Sanders îi aruncă o privire, apoi se cufundă în contemplarea paharului său cu băutură. Dubowski îmi dădea atenție numai mie. Părea foarte mulțumit de sine. M-a întrebat ce făcusem de la plecare, i-am spus și a găsit că era foarte bine.

În cele din urmă am fost nevoit să-l întreb despre rezultate.

– Nici un comentariu, spuse. Pentru asta am convocat conferința de presă.

– Ei, haide! Am scris despre dumneata luni de zile, într-o perioadă cînd toată lumea îți ignora expediția. Poți să faci o excepție. Ce-ai descoperit?

Ezită.

– Ei...OK... spuse, nesigur. Dar încă nu-i da drumul. Dacă vrei, o poți transmite cu cîteva ore înaintea conferinței. Ai obținut astfel avantajul pe care-l vrei.

Am încuviințat.

– Spectrele. Am spectrele legate fedeleș. Nu există. Am adunat destule probe pentru a o putea dovedi fără urmă de îndoială.

Și arborâ un rînjet larg.

– Doar pentru că nu ai găsit nimic? M-am mirat. Poate te-au evitat. Dacă sînt receptive la senzații, pot fi îndeajuns de istețe. Sau poate depășesc capacitatea de detecție a senzorilor dumitale.

– Fii serios! Răspunse Dubowski. Nici dumneata nu crezi una ca asta. Capcanele noastre de spectre dispun de toate tipurile existente de senzori. Dacă spectrele ar fi existat, ar fi fost înregistrate cel puțin într-un fel. Dar n-au fost. Am plantat capcane în toate zonele unde se semnalaseră trei dintre așa-zisele „apariții" ale lui Sanders. Nimic. Absolut nimic. Dovadă concludentă că oamenii aceia avuseseră vedenii. „Apariții", într-adevăr.

– Și cum rămîne cu morțile, cu dispariițiile? am întrebat. Cum rămîne cu expediția Gregor și celelalte cazuri clasice?

Zîmbetul i se întinse și mai mult:

– N-aș putea contesta toate decesele, desigur. Dar proberii și cercetările noastre au scos la iveală patru schelete. (Le numără pe degete). Doi au murit în căderi de pe stînci, iar unul avea pe oase urme de gheare de pisică-de-stîncă.

– Și al patrulea?

– Crimă. Trupul fusese îngropat într-un mormînt făcut clar de mîini omenești. O emanație oarecare i-a semnalat prezență. Fusese înregistrat sub titlul de dispariție. Sînt sigur că toate celelalte trupuri se pot găsi, dacă am mai căuta. Și n-am descoperit decît că toți au murit din cauze explicabile.

Sanders își înălță privirea din pahar. Ochii îi erau înecați în amărăciune.

– Gregor, spuse cu încăpățînare. Gregor și celelalte cazuri clasice.

Zîmbetul lui Dubowski deveni afectat.

– A, da. Am cercetat zona cu toată atenția. Teoria mea s-a dovedit justă. Am găsit în apropiere un trib de maimuțe. Niște brute mari, un fel de babuini uriași, cu blană de un alb-murdar. Oricum, nu prea norocoși ca specie. N-am dat decît de un grup foarte mic, deja pe ducă. Dar e clar că asta a văzut omul lui Gregor. Și a exagerat totul.

Se lăsă tăcerea. Apoi Sanders vorbi din nou; vocea, însă suna înfrîntă.

– Doar o întrebare, spuse, în șoaptă. De ce?

Aceasta puse capăt răbdării lui Dubowski. Zîmbetul îi dispăru.

– N-ai înțeles niciodată, Sanders, nu? De dragul adevărului. Pentru a elibera planeta

Pictură - Kalin Nikolov

asta de ignoranță și superstiție.

– Să eliberezi Lumea Spectrelor? întrebă Sanders. Era cumva înrobită?

– Da. Înrobită de niște mituri prostești. De frică. Acum, planeta aceasta va fi liberă. Și deschisă. Putem afla adevărul despre acele ruine, acum, fără legende macabre cu spectre pe jumătate umane care să încețoșeze faptele. Putem deschide planeta pentru colonizare. Oamenii nu se vor teme să vină aici ca să trăiască și să o cultive. Am învins frica.

– O lume colonizată? Aici? Sanders părea amuzat. Ai de gînd să aduci ventilatoare care să alunge ceturile, sau ce? Au mai venit coloniști. Cum au venit, au și plecat. Solul nu e bun de nimic. Nu poți ține ferme aici, cu toți munții ăștia. Cel puțin nu pe scară comercială. Nu există nici o cale de a scoate profit cultivînd ceva pe Lumea Spectrelor.

Și pe deasupra există sute de lumi colonizabile care plîng după oameni. Ai nevoie de încă una, și încă atît de proastă? Trebuie ca Lumea Spectrelor să devină totuși un alt Pămînt?

Sanders clătină trist din cap, își goli paharul și continuă:

– Dumneata ești cel care nu înțelege, doctore. Nu te amăgi. Nu ai eliberat Lumea Spectrelor. Ai distrus-o. I-ai furat spectrele și ai lăsat în urma ta o planetă goală.

Dubowski scuturâ din cap:

Cred că greșești. Se vor găsi modalități bune, profitabile, de a exploata planeta asta. Dar chiar dacă ar fi așa cum spui, ei bine, tot nu e de ajuns. Cunoașterea este sensul suprem al ființei umane. Oameni ca dumneata au încercat încă de la facerea lumii să țină în loc progresul. Dar au eșuat, așa cum și dumneata ai eșuat. Omul are nevoie să știe.

– Poate, spuse Sanders. dar este acesta singurul lucru de care are nevoie omul? N-aș crede. Cred că are nevoie și de mister, poezie și vrajă. Cred că are nevoie și de cîteva întrebări fără răspuns, care să-l facă să mediteze și să gîndească.

Dubowski se ridică brusc, încruntîndu-se:

– Conversația asta e tot atît de lipsită de sens ca și filozofia dumitale, Sanders. În universul meu nu există loc pentru întrebări fără răspuns.

– Înseamnă că trăiești într-un univers foarte îngust, doctore.

– Iar dumneata, Sanders, trăiești învăluit în propria-ți ignoranță. N-ai decît să găsești niște superstiții noi, dacă ții cu tot dinadinsul. Dar nu încerca să mi le strecori cu basmele și legendele dumitale.

Se întoarse spre mine:

– Ne vedem la conferința de presă, îmi aruncă. Apoi se întoarse și părăsi în grabă balconul.

Sanders privi tăcut în urma lui, după care își întoarse scaunul pentru a contempla munții.

– Se înalță ceturile, murmură.

Totuși și Sanders greșise în privința coloniei, după cum s-a văzut curînd. Au instalat una, deși nu prea aveau de ce se lăuda cu ea. Cîteva plantații de viță, cîteva fabrici și cîteva mii de oameni. Toate aparținînd doar de două mari companii.

Culturile comerciale s-au vădit ineficiente. Cu o singură excepție, un fruct din partea locului - o chestie grasă și cenușie de mărimea unei lămîi. Așa se face că Lumea Spectrelor are un singur produs de export, un vin alb-fumuriu cu gust plăcut și slab.

I se spune vin-de-ceață, evident. M-am îndrăgostit de el de-a lungul anilor. Gustul îmi amintește întrucîtva de căderea ceții și mă face să visez. Dar de acest lucru probabil eu singur sînt răspunzător, nu vinul. Cei mai mulți nu-i prea dau atenție.

Totuși, într-o privință minoră, aduce ceva profit. Așa că Lumea spectrelor încă este o haltă regulată a liniilor spațiale. Cel puțin pentru navele de marfă.

Turiștii s-au dus de mult. Sanders avusese dreptate. Peisaje găsesc ei și mai aproape de casă, și fără atîta cheltuială. Pentru spectre veneau.

Și Sanders a plecat de mult. Era prea încăpățînat și lipsit de simț practic pentru a cumpăra operațiuni cu vinul-de-ceață atunci cînd a avut ocazia. Așa că a stat pe poziții la Castle Cloud pînă în ultima clipă. Nu știu ce s-a întîmplat cu el după aceea, cînd hotelul a dat faliment.

Castelul e încă acolo. L-am văzut acum cîțiva ani, cînd m-am oprit pentru o zi, în drum spre o relatare despre Noul refugiu. Se năruise deja. Prea scump de întreținut. peste cîțiva ani, nu va mai putea fi deo sebit de celelalte ruine mai vechi.

Altminteri, planeta nu s-a schimbat prea mult. Ceturile continuă să se înalțe la apusul soarelui și să se coboare în zori. Duhul Roșu e tot ascuțit și frumos în lumina timpurie a dimineții. Pădurile sînt la locul lor și pisicile-de-stîncă le bîntuie în continuare.

Numai spectrele lipsesc.

Numai spectrele.

Traducere de
Mihnea COLUMBEANU

Baladă de RÂS înPUNS Secu

(Cînd albă cînd ritmată)

Sec...,Sec...,Sec...cu CORN, EL
Ar vrea să aibă,
Inorog să fie,
Sau cum s-ar spune
De Bădie;
Să fie mai cu MOŢ.

Ce-o fi un „Moţ"?
Un corn în frunte,
Un corn pe cap,
Sau pe „oriunde"?
Oricum nu-i capul foarte „tare"
De-a dat un moţ din el
Se pare
C-acest MOŢCON,
Ce-am admirat la TIMIŞCON,
În cadrul lui EUROCON
Şi-a ascuţit generatoarea.

Dar încă-o trece vreme lungă
Pînă cînd a SA conie,
Va putea ca să ajungă,
Să priceapă-o şmecherie
Cosmică, piramidală,
Deşteaptă din cale-afară,
Stringuită, infernală,
De-ţi bagă mitea-n boală
Şi-asta „spusă-n modestie
Cum stă bine în Stringie".
XXX

În ce-ai vrea să ne batem frate?
În „minţi" să ne tăiem
Sau „arte"?
Să ne ARSFanim în Timişoara,
Să ne STRINGim în Bucureşti,
Să ne FNTSFim în toată ţara?
Aştept să mă vesteşti.

Notă de răspuns: A se citi „Scîntecul piramidal" din revista „Helion" nr. 2, pag 77, înlocuindu-se „ţ" cu „c" în cuvîntul „scîntecul".

69 MAC

Scrisoare deschisă de ponci (4 şi 6) ca replică la scrisorile deschise de alţii

Oameni buni, măi dragilor, fandom! Domnule Nicolae C. Ariton!

Această scrisoare nu vă este adresată direct dumneavoastră, deoarece nu vă cunoaştem personal. Această scrisoare este adresată fanilor SF, atît celor care cunosc gramatica limbii române, cît şi celorlalţi, în rîndul cărora au rămas foarte mulţi (începînd cu articolul Nemiroshima ton amour: polologhie = polotehnică = poloclinică etc. - folosirea prefixului grec de Buzău polo, sau ilustrarea dictonului : nu-i nevoie să te scuzi pentru o greşeală făcînd alta.)

„Compoziţia chimică a reacţiilor noastre nervoase" n-a mai revenit la normal o dată, lecturată scrisoarea din JSF 92. Mai pe românește ne-a sărit mustarul (smaltul, emailul etc.)

Pentru a nu o lungi prea mult, nu ştim cine este Negulescu, nici Pruteanu, dar nici Ariton. Greşeala noastră, recunoaştem. Este cumva o coincidenţă de nume cu autorul nepieritoarelor file (pagini, schiţe, nuvelete, nuvele, romane, opusuri, tomuri, cata(st)ife) din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone, începînd de la Beowulf (anul 700)? Ce ajunge omul din lipsă de preocupări intelectuale!

Dilema îţi sare în ochi: în ce condiţii a scris d-l. N. Ariton scrisoarea? Este un matotol (oi tiparele astea!)? Sau este un biet om care, într-adevăr, a prins o idee şi o tot tîrîe prin redacţia JSF (vezi pag. a treia din nr. 92, plus cele 29 antecedente).

Ajunşi la acest punct, nu l-am întrebat pe d-l Donea, dar presupunem că dînsul a apreciat mai mult afirmaţiile d-nei/d-şoarei Negulecu, decît pe cele ale domnuluiAriton.

Cît despre relaţia părinte-adept, *„Păi eu unul nu văd nici o greşeală aici, de exemplu şi eu pot fi părinte fără să fiu adeptul ideii, înţelegeţi ce vreau să spun, nu?!"* Nu.

Bănuiam noi că Adiţă nu-i Mafalda, dar ştim sigur că ea nu era redactor. Şi nici scriitor.

Lipsa de claritate în exprimare pe care i-o imputaţi d-lui Pruteanu ne îndoim că ar fi reală. Sau era nevoie, alături de textul dînsului, de un desen explicativ?

Vorbind despre *„regulI minimale de scriere"*, nu credem că trebuie să fie într-atît micronizate (ingstromizate), la modul că *„scriem de la stînga la dreapta, propoziţia începe cu literă mare (...) mai punem cîte o virgulă în plus între subiect şi predicat"* -fiindcă ne întrebăm cum am trecut de clasa a opta. Ca să citäm din nou : haida-hai! (Pentru alte scrisori deschise facem o listă - tot deschisă - cu sinonime gen ;: hop-şi-aşa, dii, ptrum, nea boală, cea, hais etc.

Problema intemperiilor şi chefului n-are nimic a face cu profesia, respectiv cu redactarea. *„Cîţi cunosc această faţă a Jurnalului SF?"* Dar cîţi cunosc cu adevărat ce înseamnă munca de profesor?

E normal să ceri puritate unui săptămînal, premiat în Con-uri, pînă şi europene. Mai ales cînd nu e singurul. E firesc să avem pretenţii, nu credeţi? Tocmai fiindcă ţinem la JSF, l-am vrea perfect, să nu poată nimeni, din afara sau dinăuntrul fandomului, şi să arate cîte greşeli se fac.

Dar de aici şi pînă la a spune că *„doi profesori nu sînt capabili să lectureze ca orice om normal un text", „sînt de-a dreptul perverşi", „sînt doi bieţi oameni care duc lipsă de inspiraţie"* şi *„nu cereţi puritate unui săptămînal, dacă o doriţi editaţi dumneavoastră unul"* l denotă într-adevăr *„lipsă de echilibru în afirmaţii"*. Cunoaşteţi frumosul proverb cu parul din ochiul celuilalt?

Nu cumva incriminaţii, în loc să muşte din SF, v-au muşcat de unde nu trebuie, domnule redactor?

Dacă da, ne scuzaţi, înseamnă că scrisoarea d-voastră deschisă n-a fost decît un reflex polisinaptic (gen flexie).

Ca dovadă că această misivă a fost un „atac pur sportiv" ca şi al dumneavoastră (placare, KO etc.), dacă am avea de unde face rost de un flamingo pentru criket (că tot vă plac anglo-saxonii, la fel de uşor de mînuit ca şi peana cu care scrieţi, vă asigurăm) vi l-am trimite pe adresa jesefefeului (cuvîntul nu există în DEX). Sau în Tulcea.

Aşadar :alea jacta est, alea(e)a jacta vest.

Monica Nicolau
Iulia Anania

REDACŢIA JURNALULUI SF MULŢUMEŞTE COLEGILOR DE LA TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ - ALEXANDRU MIRONOV, MIHAI BĂDESCU, LUCIAN BĂBEANU PENTRU SPRIJINUL MORAL ACORDAT ŞI CITITORILOR PENTRU FIDELITATE.

PRE-SA PE SCURT

Super Nova nr 49

Ca de obicei (în prima pagină) *Florin Mircea Tudor* ne mai prezintă o noutate horror din Anglia. *(De unde le scoţi musiu?)* Este vorba despre primul roman al lui *Wayne Smith* (ex-disk jokey, şofer de taxi şi librar) - *THOR.*

Contrar obiceiului JSF-ul lipseşte de la SF MEDIA, MH-ul zăbovind deasupra Katarsisului *(doar era în engleză)* şi a lui Vladimir Colin's Newsletter.

Ca de obicei prietenul şi fotoreporterul nostru Mihai Samoilă găseşte „A 12-a înregistrare" a lui JeGe Balard şi-o fonotechează, iar celălalt prieten şi redactor Dan Popescu încearcă o incursiune în publicistica SF de după 1989.

Dărîmînd toate conceptele noastre despre antichitate şi clasicism aflăm că Eschil, Sofocle şi Virgiliu erau înebuniţi de/după elementele horror.

Ca de obicei Vlad Frînghiu îşi primeşte contrapartida pentru reclamă-*Cucerind Polul Nord.*

Contrar obiceiului numărul 50 nu va fi însoţit de rîuri de şampanie, aşa că, resemnat, voi aştepta majoratul surioarei noastre mai mici. Oricum LA MULŢI ANI , SUPER NOVA Şi FORŢA FIE ÎN CONTINUARE CU TINE!

MONTE CARLO

Strict Secret nr. 233

Şi acest număr pune o povestire SF sub semnul întîmplărilor stranii, făcînd ca traducerea, îngrijit lucrată de VASILE OROIANU, să pară mai degrabă un articol izbutit scris de un ziarist specializat în zvonistică.

Oglinda neagră de *Eric Simon* are avantajul că este mai mult decît atît deşi abundă în imprecizii de ordin ştiinţific; dar să nu uităm că ceea ce acum pare imposibil - mîine se poate dovedi real, deşi, în cazul de faţă, n-aş putea crede în premisele autorului fără a mă considera corigent la fizică, ceea ce n-a fost vreodată cazul.

Strict Secret 234

Profesorul A. Cărăşel revine în forţă cu patru povestiri traduse din autorii săi preferaţi: Harry T. Francis şi Arthur Conan Dow (doi franci, doi dovi).

Lecturîndu-le la „Ora faraonului" am trecut prin „Mîndra lume anormală" luînd acei „Cumulonimbus deasupra Atlantidei" drept „Semnul Mîntuirii". Cu alte cuvinte n-am înţeles cerbicia cu care îşi scrie lucrările într-o limbă (engleza probabil) pentru ca apoi să încerce să se traducă pe sine în limba maternă cu lux de adaptări. Această dedublare, detriplare sau cum îi zice le poate da idei şi altora. Şi n-aş prea vrea!

(într-adevăr un A.C . în/pe/sub/ fandom e deja prea mult,mai ales că mai nou cărăşismele se propagă acum şi pe calea undelor. Nr)

Povestirile sînt acceptabile *(deşi nu-mi pot imagina o şuviţă de vapori)*, dar sincer prefer articolul „Piatra Soarelui-Busola Vikingilor" al aceluiaşi A.C. *(deşi mineralul în cauză este cordieritul şi nu „corbierita" cum greşit apare în text).*

Curierul Naţional 15 oct

La Sibiu n-am găsit numărul precedent aşa că eu mi-am economisit bănuţii, iar Bănuţii şi-au economisit spaţiul tipografic dedicat acelei pagini (cică) SF.

În recentul număr A.C. ne-a delectat cu a doua rubrică de istorie a filmului SF care, după cît de lapidar se prezintă, mai are probabil un episod şi-un sfert la fel de lapidare.

Micul dicţionar de termeni SF continuă cu un calup destinat Ucroniei, pe care sper că nu l-aţi citit. Dacă totuşi l-aţi citit ... uitaţi-l repede! La fel şi în cazul celor două short-stories.

Apoi, doi traducători (D. Bulacu şi A. Cărăşel) îşi dau peste mîini să ne vorbească/scrie despre „Alte Americi" de Norman Spinrad.

Daţi mai tare, vorbiţi mai încet, scrieţi mai rar!

Ilustraţiile lui Marian Deaconu şi „critica BD" semnată Dodo Niţă sînt singurele materiale care meritau să apară.

NICU GECSE

THEODOR STURGEON

THE FICTION

În sensul celei mai bune tradiţii ştiinţifice trebuie, mai întîi, să definim termenul.

Conform dicţionarului Rondom House : fiction (beletristică) este o latură a literaturii cuprinzînd întîmplări adevărate sau imaginate prezentată sub formă de proză.

Accept o astfel de definiţie deşi tentaţia de a o aplica la reclame, discursuri politice, comunicate, anumite cărţi istorice şi unele predici este copleşitoare.

Acelaşi dicţionar, în încercarea sa de a distinge între ficţiune, născocire şi plăsmuire spune că FICTION sugerează o poveste inventată şi fascinantă putînd în acelaşi timp să amuze şi să înşele.

Cineva poate spune că este o definiţie mai bună decît prima exceptînd expresia în acelaşi timp . O poveste scrisă şi pentru a amuza şi pentru a înşela nu are nici un viitor. Dacă din această remarcă deduceţi că am găsit definiţia nesatisfăcătoare, aţi dedus corect. În plus, găsesc că nu pot cita doar o singură sursă pentru definirea conceptului.

FICTION nu poate fi ornamentat cu idei. Ideile în sine pot: fascinante, importante, emoţionante, şi provocatoare; dar, pot fi şi: întinse, fulminante, pedante şi confuze.

FICTION - conform propriei mele definiţii - este lumea; acţiunea şi reacţiunea unui om aspra altui om; ideile, evenimentele, metamorfozele oamenilor.

Se citeşte beletristică, iar beletristica se bucură de succes atunci cînd cititorii se identifică cu cineva sau cu ceva din povestire, iar povestirea devene experienţa cititorului.

O literatură bună de SF este în primul rînd o beletristică bună.

Ştiinţa, în sensul etimologic, nu trebuie să însemne METODĂ, TEHNOLOGIE, OBIECT DE STUDIU sau orice apropiat de aceasta.

Ştiinţa înseamnă cunoaştere. SCIENCE-FICTION este o literatură de cunoaştere.

Pentru cei ce aşteaptă povestiri despre spaţiul interior, despre memorie, despre sentimente şi despre schimburile din interiorul şi din jurul sufletului, este normal să se extindă şi să se extrapoleze ştiinţa.

Prea mult-dureros şi enervant de mult-se bate moneda pe jocul clasificării. Este, cred, pătrunderea a ceea ce refuz să numesc metodă ştiinţifică, altfel spus pătrunderea modelelor tehnice în artă. Şi orice clasificare le utilizează. Cînd analizezi o masă amorfă poate fi util să o descompui în părţi şi părţile să le analizezi separat. Ca urmare s-a ajuns la situaţia în care este imposibil să analizezi fără să clasifici. Marea majoritate a publicului nu citeşte nimic dacă nu ştie dinainte despre ce este vorba. Ce i s-a întîmplat vreodată unui cititor să-i zică unei cărţi închise „Spune-mi o poveste!" fără să-i pese ce istorie va fi?

Din ce în ce mai multe povestiri nominalizate pentru premiul NEBULA sînt bune. Şi aşa şi trebuie să fie fiindcă ele sînt selectate de oameni care cunosc domeniul şi-l iubesc. Nimeni nu poate şti cît de multă invidie, cît de multă tristeţe şi suferinţă intră în aceste voturi. Fiecare dintre cei ce votează are motive să spere ca lucrarea sa va fi cea selecţionată. Nimeni nu poate şti cît de des un scriitor, cu o bună şansă de a cîştiga, cedează votul său altcuiva - fiindcă cinstea sa i-o cere - ca să vadă că celălalt a cîştigat la diferenţă de un vot. Pentru a putea vota pentru Nebula trebuie să fii scriitor profesionist, iar cîştigătorii sînt selecţionaţi din rîndul acestora.

Este un lucru drăguţ să cîştigi un premiu HUGO, dar dreptul de a vota pentru el se obţine prin cumpărarea unui bilet la Convenţia Mondială; şi un om poate cumpăra zece voturi prin cumpărarea a zece oameni. Lucru de altfel întîmplat. Şi totuşi am sentimentul că premiile HUGO - premiul principal al cititorului - sînt mult mai importante decît premiile similare acordate de scriitorii profesionişti.

Cît de încuiat poate fi un profesionist pentru a fi îngrădit de propria personalitate? Şi poate fi cineva indiferent ştiind că povestirea A este mai bună decît povestirea B, dar povestirea B este scrisă de o persoană atît de minunată pe cînd povestirea A este scrisă de un necunoscut? Nu, eu nu voi risca să dau un răspuns. Dar dacă povestirea pe care aţi citit-o v-a impresionat atunci scrieţi acelui scriitor şi spuneţi-i acest lucru. Puteţi, probabil, să reacţionaţi mult mai sincer.

Traducere
Marina Ivanov

Programul Festivalului Naţional de Artă şi Literatură Fantastică PENTAGRAMA

VINERI 21 OCTOMBRIE

Începînd cu ora 8 primirea invitaţilor

ora 10-11 Cazarea invitaţilor, pregătirea Salonului de Artă plastică şi a Tîrgului de carte

ora 11,30-13 Fantasticul şi Noua Generaţie; Prezentarea Clubului Creatorilor de Artă şi Literatură Fantastică-Pentagrama, a activităţii lui de pînă acum şi a programului său estetic şi literar. Discuţii despre noile orientări în literatura română -Mircea Opriţă, Cristinel Nedea, Mihai Victor Stoica

ora14.30 -18.30 -Lansare de carte-Deschiderea festivalului. Vernisajul expoziţiei de artă plastică

ora 16 -18 Mit şi simbol în cultura aztecă; Conferinţa audio-vizuală susţinută de AGSAC

ora 18-18.30 Banda desenată clujeană - prezent şi viitor (vernisajul expoziţiei de BD Clujeană, prezentări, dezbateri despre posibilitatea existenţei unei şcoli clujene de BD) coordonator Gabi Rusu

Ora 19-21 Sesiune de comunicări

Ovidiu Pecican - Tehnica de decupaj a textului ca sursă a fantasticului

Aurel Iftene Creativ şi estetic în fantastic

Liviu Radu - Discreditare prin ambiguitate

Mircea Liviu Goga - Interpretarea esoterică a ansamblului sculptural de la Tîrgu-Jiu - expunere însoţită de diapozitive

ora 22 - Videotecă

Şedinţă de cenaclu - coordonator Mihail Grămescu

SÎMBĂTĂ 22 OCTOMBRIE

ora 9.30 sesiune de comunicări

Cătălin Ionescu - Aspecte ale relaţiei dintre fantastic şi sf

Dan Popescu - Dom'le şi cyberpunkul ăsta tot un fel de literatură fantastică este

Mihai Victor Stoica - despre un fantastic mimetic, sau de ce unii nu citesc maistream

ora 14.30-16.30 Viziune asupra fenomenului fiction din perspectiva omului de mass-media coordonator Laurenţiu Rădulescu

Invitaţi Mara Popa, Ştefan Ghidoveanu, Mihai Liviu Goga, Călin Giurgiu, Ioan Lungeanu, Adrian Bănuţă, Michael Haulică

ora 17-19 Octavian Tănase - Dianetica - puterea gîndului asupra corpului sau despre cum devine fantasticul ştiinţă - expunere însoţită de diapozitive

ora 19-23 Concert de muzică progresivă cu formaţiile Karma (Giurgiu) şi Graiu (Cluj)

ora 20.30-22.30 Conferinţă audio - vizuală susţinută de asociaţia AGSAC Cluj - Atlandida între mit şi realitate

ora 23 Festivitatea de premiere a concursurilor de artă plastică, traducere, retroversiune, creaţie literară urmată de banchet

DUMINICĂ 23 octombrie

ora 8 cafenea literară - citirea lucrărilor premiate

Anticipaţia Românească o carte mai mult decît fantastică colocviu cu Mircea Opriţă

ora 10 Concert de muzică electronică susţinut de clubul de Muzică Electronică Quasar - Iaşi

ora 12 Acordarea premiilor anuale ale Festivalului - rezultatele şi concluziile privind sesiunea de comunicări